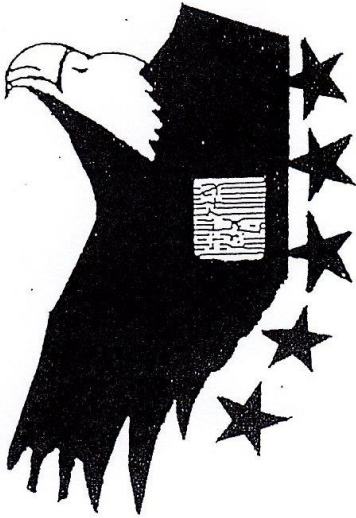

2 SEPT. '89

PARRAMORE DAG

Hoegaarden

HET PARRAMORE COMMITTEE : HISTORIEK

In 1987 nam het Nieuwhuys Museum te Hoegaarden het besluit de feiten van 1 december 1943 in de openbaarheid te brengen . Onder impuls van Hubert Van Nerum werden de opzoekingen gestart . Wie was Parramore en welke nationaliteit had hij ?

Hubert Van Nerum , zelf een oud-militair en leider van een inlichtingen sectie voor het verzet en de gealliëerde strijdkrachten tijdens W.O. II , startte zijn zoektocht via de Canadese militaire attaché , die na de nodige inlichtingen ingewonnen te hebben betreffende een zeker Staff-Sergeant Parramore , hem verwees naar de Engelse militaire attaché . Daar de taal mogelijk een probleem kon vormen voor Hubert van Nerum zocht hij contact met Nick van Eeckhaute , zelf actief onderofficier bij de Belgische Zeemacht , voor het voeren van de briefwisseling .

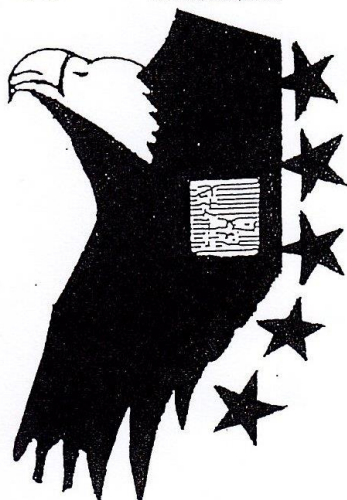
Via de Britse ambassade en de Royal Air Force Air Historical Branch te Londen vernamen we dat er geen Staff-Sergeant Parramore voorkwam in de archieven van de R.A.F. . Zou Staff-Sergeant Parramore dan van Amerikaanse afkomst zijn ?

Het zou echter via Jo Verbeke zijn , amateur militair historicus , oud militair en oudgediende van de staatsveiligheid tijdens W.O. II , dat de feiten grotendeels aan het licht kwamen . George Fisher Parramore maakte inderdaad deel uit van de Amerikaanse luchtmacht !

Ons doel was echter nog maar gedeeltelijk bereikt : bestonden er nog nabestaanden van het slachtoffer dat ondertussen 45 jaar geleden gevallen was voor de bevrijding van Europa ? Daar we wisten dat George Fisher Parramore afkomstig was uit Cheriton te Virginia in de Verenigde Staten , besloten we een brief te richten aan de burgemeester van deze stad . Dit keer was het geluk met ons !

De heer Fitzgerald , huidig burgemeester van Cheriton , Va. , kende de nabestaanden van Parramore en stelde hun op de hoogte van onze voornemens . Het was uitgerekend één jaar na de start van onze opzoekingen !

PARRAMORE COMMITTEE
3320 HOEGAARDEN

2 SEPT. '89

PARRAMORE DAG

Hoegaarden

HET PARRAMORE COMMITTEE : DOEL

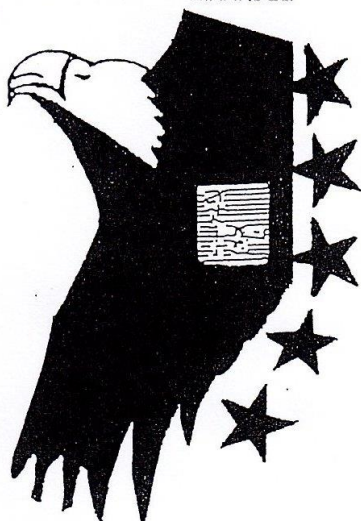
Eens de feiten volledig aan het licht waren gekomen , en de correspondentie goed op gang was gekomen met Mrs. Rebecca Marsh Parramore , zus van de overledene , werd besloten naast publikatie van de feiten een committee op te richten met als doel de oprichting van een gedenksteen naast het fameuze veld te Houtem , waar George Fisher Parramore III gesneuveld was .

De bedoeling van deze gedenksteen is niet enkel een nagedachtenis en een postuum eerbewijs aan Staff-Sergeant Parramore , maar een SYMBOOL VOOR ALLE LUCHTSLACHT-OFFERS VAN DE GEALLIEERDE STRIJDKRACHTEN TEN PROOI GEVALLEN AAN DE DUITSE LUCHTMACHT TUSSEN SINT-TRUIDEN EN LEUVEN , en ja zelfs over geheel bezet Europa tijdens de tweede wereldoorlog .

Waarom tussen St.-Truiden en Leuven ? Ten eerste daar dit een belangrijke lucht-corridor was , en ten tweede daar zich in deze as twee belangrijke Duitse bases bevonden , met name Brustem en Bevekom (Beauvechain) , van waaruit tal van vijandelijke jagers opereerden . Vandaar ook het hoge aantal crashes in deze omgeving .

Eind 1988 werd het Parramore Committee definitief opgericht en kreeg het idee vaste vorm . Sindsdien komt het committee op geregelde tijdstippen samen onder deskundige leiding van hun voorzitter dHr. Georges Puttevils , ere-ambassadeur , uit Tienen . Datum voor de plechtigheid werd vastgelegd op 2 september e.k. . Deze plechtigheid zal uiteraard ook bijgewoond worden door zijn twee broers en zijn zus , de eerder vermelde Rebecca Parramore en haar echtgenoot . Tevens organiseert het committee ook een bezoek met de familie aan het U.S. Ardennes Cemetery te Neuville-en-Condroz , waar het slachtoffer zijn laatste rustplaats heeft .

PARRAMORE COMMITTEE
3320 HOEGAARDEN

2 SEPT. '89

PARRAMORE DAG

Hoegaarden

HET PARRAMORE COMMITTEE : DE TENTOONSTELLING

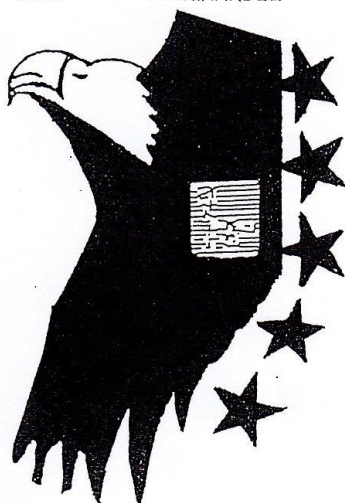
Met de onthulling van de gedenksteen in het Parramore-veld te Houtem, zal er eveneens een tentoonstelling geopend worden in het Nieuwhuys-Museum te Hoegaarden. Deze tentoonstelling zal het leven van George Fisher Parramore III weergeven en tevens een schets geven van het 8ste U.S.A.A.F. tijdens W.O.II. Organisator van deze expositie is Jo Verbeke, de man die het 'Project Vrijheidshal', mogelijk een toekomstig museum over de oorlogsgeschiedenis van Hoegaarden en omstreken, tot zijn levensdoel heeft gemaakt.

SPECIALE DANKBETUIGINGEN

Het Parramore Committee te Hoegaarden wenst zijn speciale dank te betuigen aan :

- De burgemeester en het stadsbestuur van Hoegaarden
- Museum 't Nieuwhuys en zijn bestuur te Hoegaarden
- Alfons Vermeulen, voorzitter van de kulturele raad te Hoegaarden
- Georges Sweerts, voorzitter oudgedienden W.O.II van Hoegaarden
- Dhr. Donnet, directeur sectie Luchtvaart, Koninklijk Legermuseum
- Lt. Gen v/h Vliegwezen A. Moriaux, stafchef van de Luchtmacht
- Dhr. Jaminé, voorzitter verbroedering Belgische oudgedienden R.A.F. vzw
- Kol. BAM Vanden Eede, diensthoofd centrale dienst v/h stamboek - Veldslagdagboek
- Dhr. Barthelémy, Directeur Generaal dienst militaire begraafplaatsen
- Kol. v/h Vliegwezen De Marto, directeur Informatiedienst van het Ministerie
van Landsverdediging

PARRAMORE COMMITTEE
3320 HOEGAARDEN

2 SEPT. '89

PARRAMORE DAG

Hoegaarden

- Dhr. Jo Creemers , contactpersoon V.S. ambassade .
- Maj. v/h Vliegwezen Tersago , diensthoofd ondersecte Publieke en Sociale relaties
van de Luchtmacht .
- Kol Ir. Lobet , diensthoofd Centrum voor Historische Documentatie van de
Krijgsmacht .
- Het Kabinet van de Minister van Landsverdediging
- De Militaire Attaché van de Verenigde Staten van Amerika te Brussel
- De Persattaché van de Amerikaanse Ambassade te Brussel
- De Militaire Attaché van Canada
- De Militaire Attache van Groot Britanië
- De familie Parramore uit de Verenigde Staten
- De U.S. Colour Guard van het U.S. Dept. van de basis van Kleine Brogel
- De familie Sterckx uit Hoegaarden
- Brouwerij De Kluis uit Hoegaarden
- alle belangloze medewerkers van het Parramore Committee en de inhuldigings-
plechtigheid die zal plaatsvinden op 2 september 1989 .

Nick Van Eeckhaute
persverantwoordelijke
Parramore Committee
Hoegaarden

PROGRAMMA 2 SEPT. '89

PARRAMOREDAÇ

- 11.00 Verwelkoming fam. Parramore in 't Nieuwhuys-museum
Kennismaking met Parramore komiteit
Aperitief Lunch
- 14.00 Ontvangst in Brouwerij " De Kluis "
van : fam. Parramore, Burgerlijke- Militaire- en Gemeentelijke
Overheden, Pers en genodigden.

Eredrink aangeboden door Meester Brouwer Dhr. Pierre CELIS
- 15.30 St. Katharina Houtem
Aanvang van een waardige ingetogen plechtigheid naar aanleiding
van de plechtige onthulling van een herdenkingszuil ter ere van
Staff Sergeant Parramore.

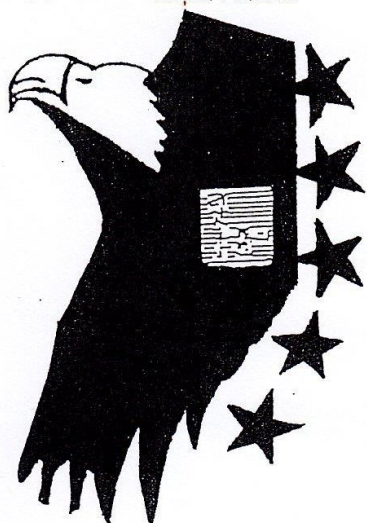
Militair Erebetoon
- 16.30 Gemeentehuis Hoegaarden
Ontvangst fam. Parramore, Burgerlijke- en Militaire Overheden en
genodigden door de Gemeentelijke Overheid
- 17.30 Museum 't Nieuwhuys
Plechtige vooropening van de tentoonstelling :

" PARRAMORE en de 8e AIR FORCE "
- 18.00 Bezoek aan het museum

Daarna ontvangst in de vergaderzaal van het Nieuwhuys-museum

Deze tentoonstelling is toegankelijk voor het publiek alle dagen van 14.00
tot 19.00 uur tot zaterdag 10 september 1989.
Woensdag is het museum gesloten.

PARRAMORE COMMITTEE
3320 HOEGAARDEN

2 SEPT. '89

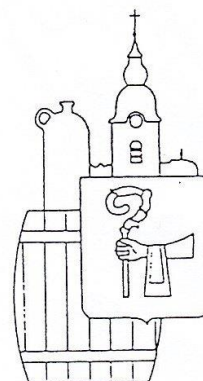
PARRAMORE DAG

Hoegaarden

HET PARRAMORE COMMITTEE :

- voorzitter	: Dhr. Puttevils Georges
- initiatiefnemer	: Hubert E. C. Van Nerum
- research	: Jo Verbeke
- public relations	: Yvan Coenen
- persrelaties & briefwisseling	: Nick Van Eeckhaute
- coördinator	: Etiënne Grooten
- bemiddeling	: Mej. Leontine Wuyts
- organisator	: Georges Sweerts

LOKAAL : MUSEUM 'T NIEUWHUYS
ERNEST OURYSTRAAT 2
3320 HOEGAARDEN
BELGIE

Hoegaarden klaar voor Parramoredag

HOLGAARDEN Het Parramorkomitee van Hoegaarden rondt op zaterdag 2 september twee jaar opzoekingswerk omtrent de crash van een geallieerde bommenwerper af met een eerbetoon aan boordschutter Georges Fischer Parramore die in Sint-Katrien-Houtem de dood vond. Het gemeentebestuur bouwde een gedenksteen op de plaats waar hij viel. De familie van stal-vergeant Parramore woont de herdenking bij.

De boordschutter van het 'South Bomb Squadron' was 22 jaar toen hij op 1 juni 1943 naar Groot-Brittannië overstak om mee bombardeerden uit te voeren in bezet Europa en Duitsland.

De staalbeelden van Nolongen in de Kasteelruïne op 1 december 1943 hielden met de Liberatorbommenwerper

met acht bemanningsleden was bij de terugtocht tussen Dusseldorf en Aken het doelwit van Duitse jachtvliegtuigen. Een granaat deed haar werk en de bommenwerper verloor voeding met zijn eskadron. Kommandant Thomas Pravega kon het toestel in de lucht houden tot boven Brabant waar kort na de middag Duitse jagers van de basis Brustem een nieuwe en fatale aanval uitvoerden (zie verslag Sint-Katrien-Houtem). Het toestel werd vernietigd en de bemanningsleden werden gedood. Het toestel werd vernietigd en de bemanningsleden werden gedood.

De bemanningsleden moesten uit de bommenwerper springen. De gekwetste Parramore hulp zijn maats nog in het valsechermgevecht alvorens zelf te springen. Hij miste de zich evenwel, kwam tegen het toestel terecht en zijn valsecherm plooidte onvolledig open. Parramore stortte te pletter. De bommenwerper viel tussen de staalbeelden van Nolongen in de Kasteelruïne op 1 december 1943 hielden met de Liberatorbommenwerper

andere werden gevangen genomen. Volgens de gegevens van het Parramorkomitee beval de oorlogsbijzondere Parramore ter plaatse te begraven. Verrezen werden de begraafplaatsen. Twee weken later repatrieerden de Duitsers de gevallen soldaat naar een gemeenschappelijk graf in de basis van Bevekom. De Amerikanen brachten hem in 1946 over naar de militaire begraafplaats in Neuville en Condor.

Zoekwerk

Het Nieuwhuys Museum van Hoegaarden startte in 1987 het opzoekingswerk naar de gebeurtenissen van 1 december 1943. Voorzitter Hubert Van Nieuwenkerke steun van Georges Pittevels, Jo Verbeke, Yvan Coenen, Nick Van Eckhaute, Etienne Grooten, Leontine Wuyts en Georges Smeets. Zij vormden het Parramorkomitee dat om informatie ging aankloppen bij de militaire attachés van Canada en Groot-Brittannië, de Britse ambassade en de RAF.

Ze vernamen dat Parramore geen Canadees maar wel een VS-militair uit Chertion (Virginia) was. Contact met burgemeester Fitzgerald van Chertion was genoeg om correspondentie met de familie Parramore op gang te brengen. Het besluit viel om in Houtem naast het veld waarop de boordschutter viel een gedenksteen te plaatsen. Het gemeentebestuur bouwde het monument langs de Waversesteenweg. Het bestaat uit een obeliskvormige gobertangesteent of zwelfsteen waaraan er vele in de streek voorkomende stenen is in een muur ingemetseld.

De familie Parramore komt op 31 augustus naar België en zal gedurende enkele dagen de gast zijn van het komitee. Ze brengen dan een bezoek aan de begraafplaats in Neuville.

De inhuldiging van de steen vindt plaats op zaterdag 2 september. Hoegaarden maakt kennis met de Parramores om 11 u. in het Nieuwhuys Museum en om 14 u. in brownwijn De Kluis. De plechtigheid met militair eerbetoon aan de gedenksteen begint

om 14 u. 30. De gemeentelijke overheid ontvangt het gezelschap om 16 u. 30 in het gemeentehuis en om 17 u. 30 opent 't Nieuwhuys een expo onder het thema „Parramore en de laatste Air Force“. De Hoegaardiërs worden verzocht op Parramoredag de Belgische vlag uit te hangen.

Doel

De begrafenis en ontgraving van de militair tijdens de oorlog weekte in Hoegaarden emotionele gevoelens los. Het komitee wil met de plechtigheid geen herinneringen oproepen aan nare oorlogspijntelen die verdeeldheid zaaiden onder de bevolking.

„De bedoeling van de gedenksteen is niet alleen een nagedachtenis aan sergeant Parramore maar een symbool voor alle geallieerde gesneuvelden tijdens luchtgevechten tussen Leuven en Sint-Truiden“, aldus Nick Van Eckhaute die tijdens de voorstelling van de plechtigheid in het museum als koorleider woortvoert optat. (Bf)

Ongelooflijk na 45 jaar

HOLGAARDEN Verleden zaterdag werd te Hoegaarden een monument ter ere van George Fisher Parramore ingehuldigd, een valsecherm-springer die tijdens de tweede wereldoorlog te Houtem, te pletter stortte. Bij deze gelegenheid waren ook de broers en zuster van G. Parramore te gast in Hoegaarden.

Te Hoegaarden waren Angeline Marsh, zijn zuster, met haar echtgenoot Earl Marsh aanwezig, evenals de broers Thomas en William Parramore. Een derde broer is ook nog in leven, maar deze kon de verplaatsing niet meemaken. Hij was ook niet thuis in Virginia op het ogenblik dat de dood van G. Parramore werd meegedeeld. Op dat ogenblik was ook hij soldaat, maar dan in de Pacific.

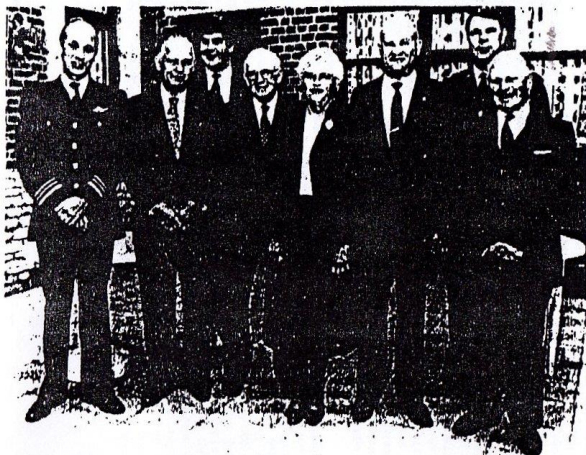
Er werd voor de familieleden, door het Parramore Comité van Hoegaarden een heel programma uitgestippeld. Ze kwamen verleden donderdag toe, maar moesten wel één dag wachten op hun bagage die in New York geblok-

keerd was geraakt. Op vrijdag werd een bezoek gebracht aan Tienen en zaterdag was de officiële Parramoredag, met plechtigheid aan het monument en diverse ontvangsten.

Zondag stond een bezoek aan Hoegaarden op het programma en 's avonds het bijwonen van een concert in Nijvel. Maandag bezochten ze Bastogne en het US Ardens War Cemetery, dinsdag is een bezoek aan Brussel gepland en woensdag gaan ze terug naar de States.

Angeline Marsh: „We konden het na 45 jaar niet geloven dat er in België zo'n huldebetoen voor onze overleden broer werd opgezet. Wij wisten na 45 jaar zelf nog niet exact wat er toen gebeurd is. Wij zijn gelukkig hier te zijn, want voor ons zijn nu heel wat vragen opgelost. Op het ogenblik van de feiten was ik nog maar 17 jaar oud. Het vriendelijk onthaal van de Belgen was enorm voor ons.“

Op de plechtigheid te Hoegaarden was ook kolonel Butler, de militaire US Attaché, aanwezig. -HCH

De familie Parramore, samen met militairen en leden van het comité / foto mod.

Hoegaarden hijst Amerikaanse vlag

HOEGAARDEN — „Wonderfull“ noemden vier familieleden van de Amerikaanse sergeant Georges Parramore de plechtigheid ter nagedachtenis van deze soldaat. Hun broer of schoonbroer sneuvelde in 1943 in Hoegaarden. Een Parramorekomitee ijverde om in het veld van Sint-Katrien-Houtem een gedenksteen op te richten. Delegaties van het Belgische en Amerikaanse leger en van de USA-ambassade, het gemeentebestuur en leden van het Nieuwhuysmuseum gingen de plechtigheid kleu-

grafenis tijdens de oorlog waren de nacht vóór de plechtigheid nog altijd niet uitgewist. De Belgische driekleur aan het monument was met paal en al verdwenen. De Amerikaanse vlag bleef onaangetroefd.

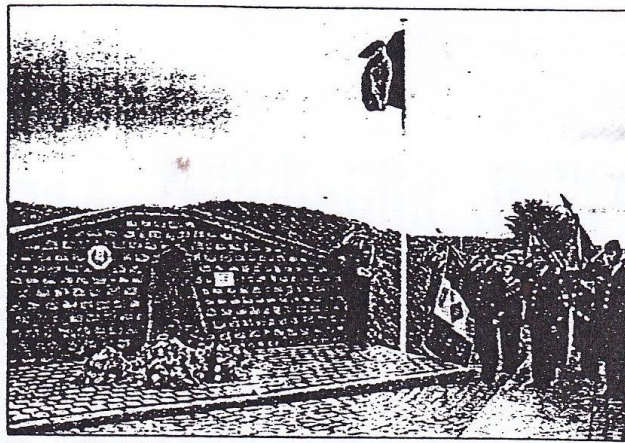
Het komitee slaagde erin de zus, de schoonbroer en de twee broers van Parramore uit Virginia naar Hoegaarden te laten overkomen voor een late hulde die, aldus diverse sprekers, ook gold als een eerbetoon aan alle ongekende geallieerde soldaten die sneuvelde tijdens de oorlog. „We moeten onze erkentelijkheid niet steeds aan monumenten van Onbekende Soldaten tot uiting brengen“, aldus komiteelid Nick Van Eeckhout.

De bommenwerper van Parramore was in december 1943 bij de terugvlucht van een bombardement in Solingen het mikpunt van Duitse jachtvliegtuigen. Het geallieerde vliegtuig werd geraakt en zou in Opvelp vallen. De bemanning sprong uit het vliegtuig maar het valse scherm van boordschutter Georges Fisher Parramore haperde. De sergeant sneuvelde in Houtem.

De intriges rondom zijn be-

Het gemeentebestuur leverde materiaal en mankracht om langs de weg naar Meldert een gedenksteen in een muur in te metselen. Een plakkaat en de symbolen van Parramores achtste eskadron verduidelijken de betekenis van het monument.

Leerling-pilooten van de vlieg-school Goetsenhoven vormden de erehaag tijdens de inhuldiging. Amerikaanse piloten brachten de laatste groet en rolden plechtig de stars en stri-

Bloemen sieren het nieuwe monument in Hoegaarden; een late nagedachtenis aan gevallen soldaten tijdens de Tweede Wereldoorlog.

(Foto COL)

pen op. Naar Amerikaanse gewoonte kreeg de familie van de gesneuvelde die vlag. Gemeentebestuur, oud-strijdersverenigingen en de familie Parramore legden bloemen neer. De Amerikaanse en Belgische volksliederen weerklonken. Inwijding van het monument door de deken van Hoegaarden gebeurt later. De plechtigheid ving een half eeuwig aan dan voorzien en

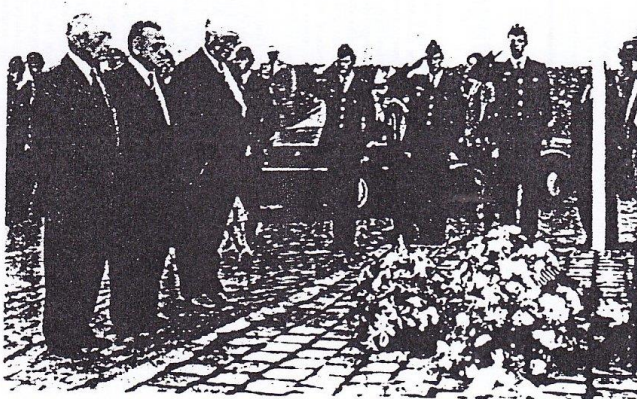
de deken moest dan een huwelijk voltrekken.

Burgemeester Roger Kerrijn verwelkomde in het gemeentehuis de delegaties. Schepen Frans Huon wierp een terugblik op de gebeurtenissen in het Houtemveld. De zus Parramore dankte „het Belgische volk“ voor de genegenheid. Volgens haar vernam de familie nu pas de omstandigheden waarin

Georges viel.

Een expo in het Nieuwhuysmuseum gaf een beeld van oorlogsgebeurtenissen. Het materiaal was aangebracht door komiteelid Jo Verbeke. De familie Parramore kreeg het lint waarmee de doodkist van de gesneuvelde in 1943 was gesierd. De expo blijft nog tot 10 september gratis toegankelijk. (BE)

Emotionele hulde voor Amerikaanse oorlogsheld

HOEGAARDEN — Op het ogenblik dat de Amerikaanse G.I.'s hun nationale vlag op traditioneel manier oploelden om te afdanken aan Mrs. Maria te geven, werd het even mistig rood het sneeuwgedenktelen dat vorige zaterdag werd onthuld. Mrs. Maria, zuster van de in 1943 overgestorte George Parramore, was samen met haar nog levende broers vanuit de States komen overvliegen om mee te maken hoe men in Hoegaarden, zo vele jaren na de feiten, nog steeds zijn dankbaarheid betoont voor zoveel jongeren die tijdens de Tweede Wereldoorlog hun leven lieten.

George Parramore was er zelf amper 22 toen hij op 1 december 1943 te pletter stierf in een veld van Houitem-St. Katarina. Een bombardementsvliegtuigopdracht boven Solingen liep fataal af toen het vliegtuig door Duitse jagers onder vuur werd genomen. Het was vooral onder impuls van Hubert Van Norum dat aan dit feit opnieuw ruchtbaarheid werd gegeven. In en om Hoegaarden werd er immers nogal veel roddel verspreid dat niet strookte met de waarheid. Het is eveneens duidelijk dat hierbij een aantal oorlogsveteranen nog steeds een grote rol speelden. En de feiten exact op een rijtje gezet gingen men echter verder. Een intense zoektocht begon en inderdaad, men vond in Amerika de verwanten terug van de gesneuvelde. Die werden uitgenodigd om een gedenksteen met te komen inhuldigen en dat werd op Hoegaarden manier gedaan.

SYMBOOL

Langs de Melderschebaan, op het grondgebied van Houtem, liet de gemeente een sober gedenksteen oprichten. In aanwezigheid van Belgische en

Amerikaanse militairen, de plaatselijke overheid en tal van genodigden werd de steen onthuld door kolonel Butler, attaché op de Amerikaanse ambassade. De vlag werd nadies op Amerikaanse wijze geplooid en handigd aan de zus van de I. Een zeer emotioneel moment. De genodigde vertaling nodig was. Dat deden de organisatoren eerder wel toen ze duidelijk stelden dat niemand zich hier kon wegsteek achter een monument van een onbekende soldaat. Deze gedenksteen is het symbool voor alle gewone jongens, vanuit hun respectievelijk land naar een onbekend werelddeel gekomen om er te sterven in een wrede en niets ontziende oorlog.

ONTVANGST

Hoegaarden zou Hoegaarden niet zijn of er was een ontvangst. Dat begon reeds om 11 uur in het Nieuwhuysmuseum. Nadies was het de beurt aan de brooverij. Na de officiële plechtigheid werd het hele gezelschap op het gemeentehuis ontvangen. Daar nam ook de zus van Parramore het woord.

Zij was nog vrij jong toen haar oudere broer naar de oorlog trok. Voor haar en de nog jongere broertjes was George als een vader vermits die heel jong was gestorven. Inderijd besefte ze eigenlijk niet wat er echt gebeurd was en hoe haar broer om het leven kwam. Het is dankzij het opvoedingswerk van de Hoegaardeners dat nu een op van de thuis werd opgericht. Zij dankte dan ook uitvoerig het hele comité en alle „Belgen“ die het haar zo goed mogelijk hebben gemaakt. De namiddag eindigde zoals bij begins. Met een receptie.

Hoegaarden herdenkt zijn Amerikaanse oorlogsheld

HOEGAARDEN. — Meer dan 45 jaar na de feiten wordt in Hoegaarden een oorlogsmonument onthuld ter nagedachtenis van George Parramore, die op 1 december 1943 de dood vond in een veld te Houtem St.-Katarina.

Parramore was boordschutter van een Amerikaanse bommenwerper, die bij zijn terugkeer van een zending in Solingen door Duitse jachttoestellen onder vuur werd genomen. Op bevel van de gezagvoerende luitenant verliet de bemanning één voor één het zwaar gehavende toestel.

Tijdens de sprong sloeg Parramore tegen een der stabilisatoren van het vliegtuig, waardoor zijn parachute slechts gedeeltelijk opende. Hij stortte te pletter in een veld, amper 22 jaar.

De gegevens van dit zoveelste oorlogsdrama werden afgeleid uit een rapport, opgesteld door een overlevend bemanningslid. Het lijk van de ongelukkige werd ter plaatse begraven op bevel van de toenmalige oorlogsburgemeester. Tegen elk verbod in werd het graf 's nachts versierd door leden van

het Verzet. De linten die de bloemenkransen toen versierden, werden trouwens getoond op de persconferentie. Later werd het lijk begraven op de militaire basis van het naburige Bevekom, toen onder Duitse supervisie, waarna het door de Amerikaanse bevrijders werd overgebracht naar een Amerikaans militair kerkhof te Neuville-en-Condroz.

ZOEKTOCHT

In 1987 nam het Nieuwshuys het besluit om de feiten van 1943 in de openbaarheid te brengen. Onder impuls van Hubert Van

Nerum werden de opzoekingen gestart. Wie was eigenlijk Parramore en meer, welke nationaliteit had hij? In het Amerikaanse luchtleger zaten immers alle mogelijke nationaliteiten. Noch bij de Canadese overheid, noch bij de Engelse vond men een spoor van Parramore, men moest het dus in de Verenigde Staten gaan zoeken. Men kwam te weten dat George Fisher Parramore afkomstig was uit Cheriton in Virginia.

De heer Fitzgerald, huidig burgemeester van die stad, deed zelfs meer. Hij bracht de initiatiefnemers in contact met de nabestaanden. De zoektocht had net een jaar geduurd.

COMITE

Eens alle feiten aan het licht gekomen, kwam er een drukke correspondentie op gang met de zus van de overledene. Naast de publicatie van de gegevens, werd een comité gesticht met als doel het oprichten van een gedenksteen op de plaats waar Parramore gesneuveld was.

De bedoeling van deze gedenksteen was niet enkel een nagedachtenis en een posthuum eerbewijs aan Staff-Sergeant Parramore, maar tevens een symbool voor alle luchtslachtoffers van de geallieerde strijdkrachten, die sneuvelden tussen Leuven en St.-Truiden. Die as was een belangrijk luchtcorridor en door het feit dat er zich twee belangrijke Duitse bases bevonden, Brustem en Beauvechain, opereerden er veel vijandelijke jagers, zodat het aantal crashes in deze omgeving vrij hoog lag. Onder voorzitterschap van ere-ambassadeur George Puttevijs wordt op zaterdag 2 september een plechtigheid gehouden waarop, naast de zus en de broers van Parramore, heel wat prominenten zullen aanwezig zijn. Ondanks de aanwezigheid van een aantal hoge Amerikaanse militaire attachés zal men de plechtigheid sober houden, wat niet wegneemt dat het al bij al een indrukwekkende plechtigheid zal worden.

Paul LUYCKX

VIDEO - PROJECTIE

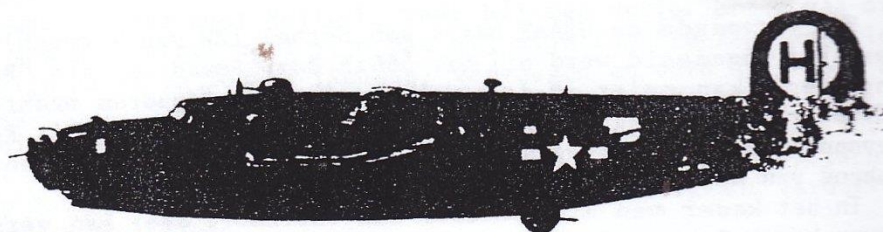
Op dinsdag 10 oktober, werd in 't museum de video-projectie vertoond over het verblijf van de familie PARRAMORE in België.

In de clubzaal van het museum, hebben een 50-tal personen nog eens de mooie dagen terug beleefd.

Deze video-montage duurde een tweetal uren, elke aanwezige was in bewondering voor het werk van de gelegenheidscineasten. Proficiat Guy en Yvan.

Indien U deze avond hebt gemist, kan deze video op aanvraag aan het museum bekomen worden.

Le bombardier lourd américain Consolidated B 24 J Liberator

Moteurs : 4 moteurs en étoile Pratt et Whitney R 1830 Twin Wasp, de 1 200 ch chacun.

Armement : 10 mitrailleuses de 12 mm Browning et jusqu'à 5 800 kg de bombes.

Vitesse : 482 km/h à 9 100 m (30 000 ft).

Plafond : 9 800 m.

Distance franchissable : 3 400 km avec 2 200 kg de bombes.

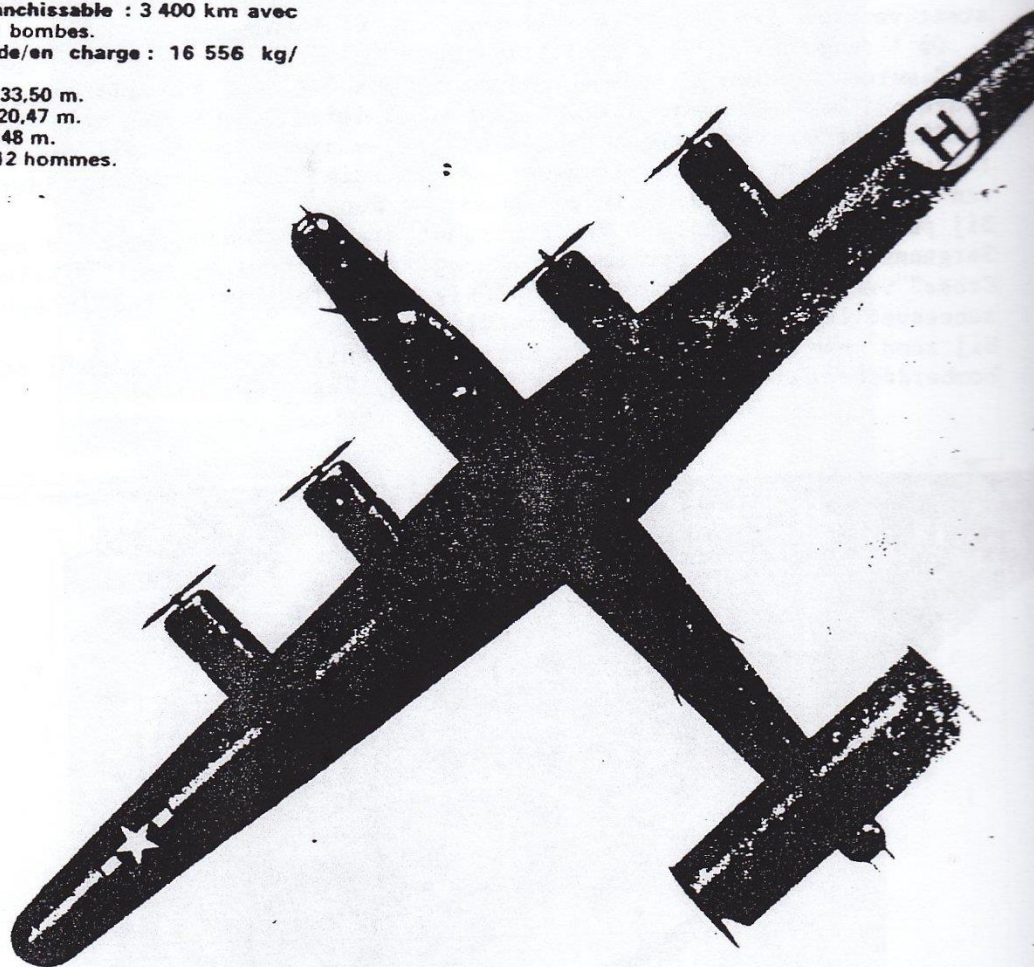
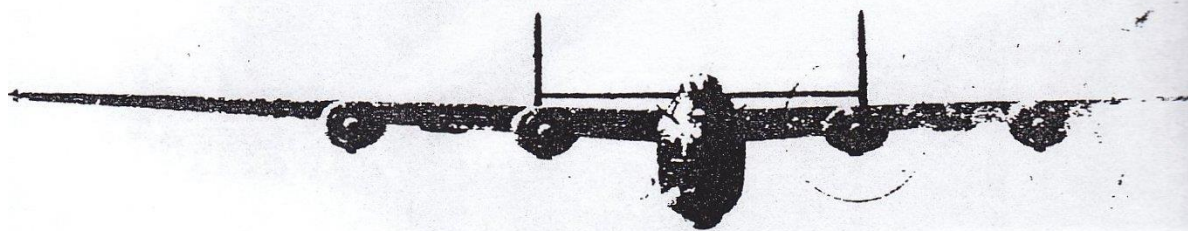
Poids à vide/en charge : 16 556 kg / 32 296 kg.

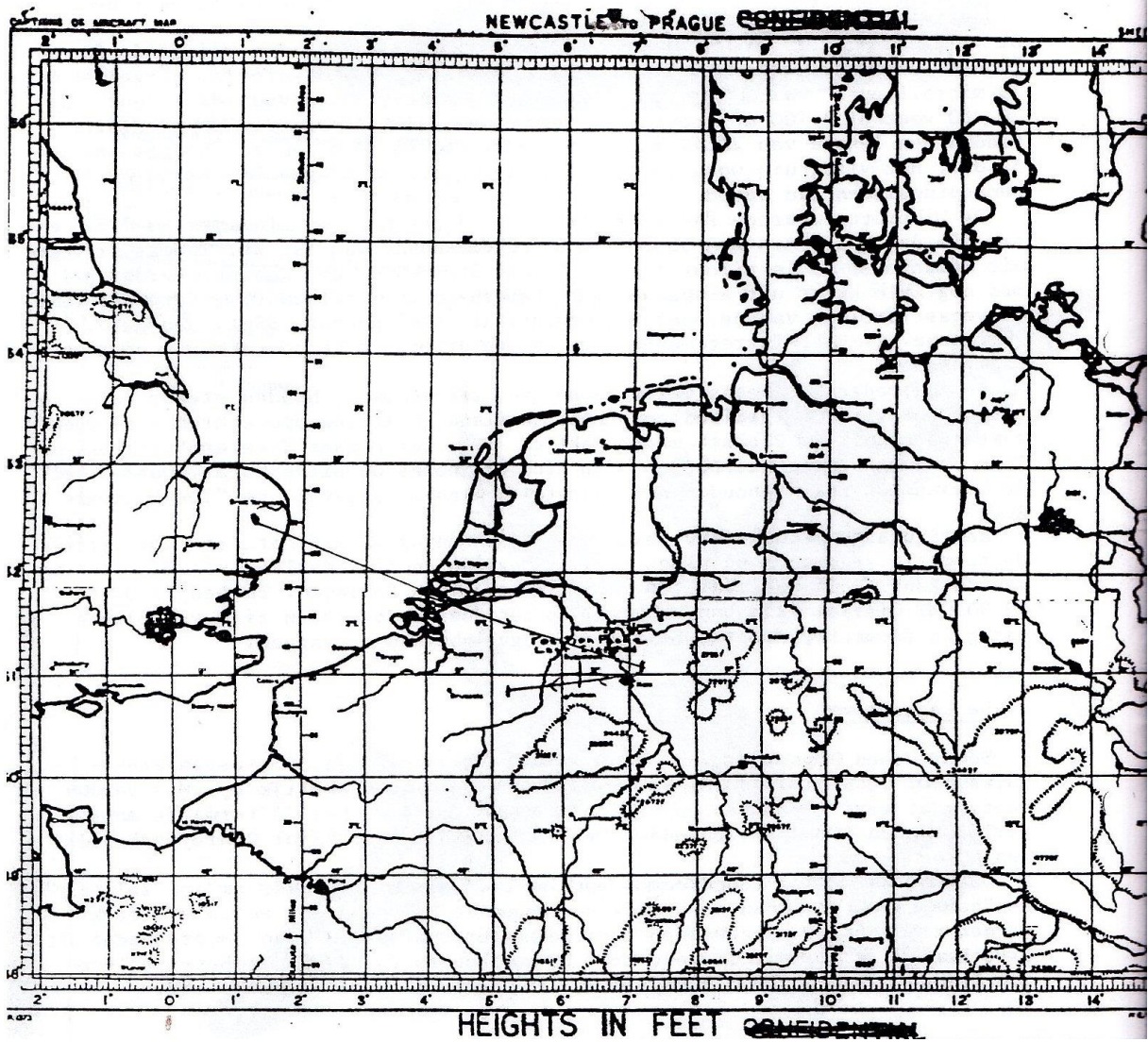
Envergure : 33,50 m.

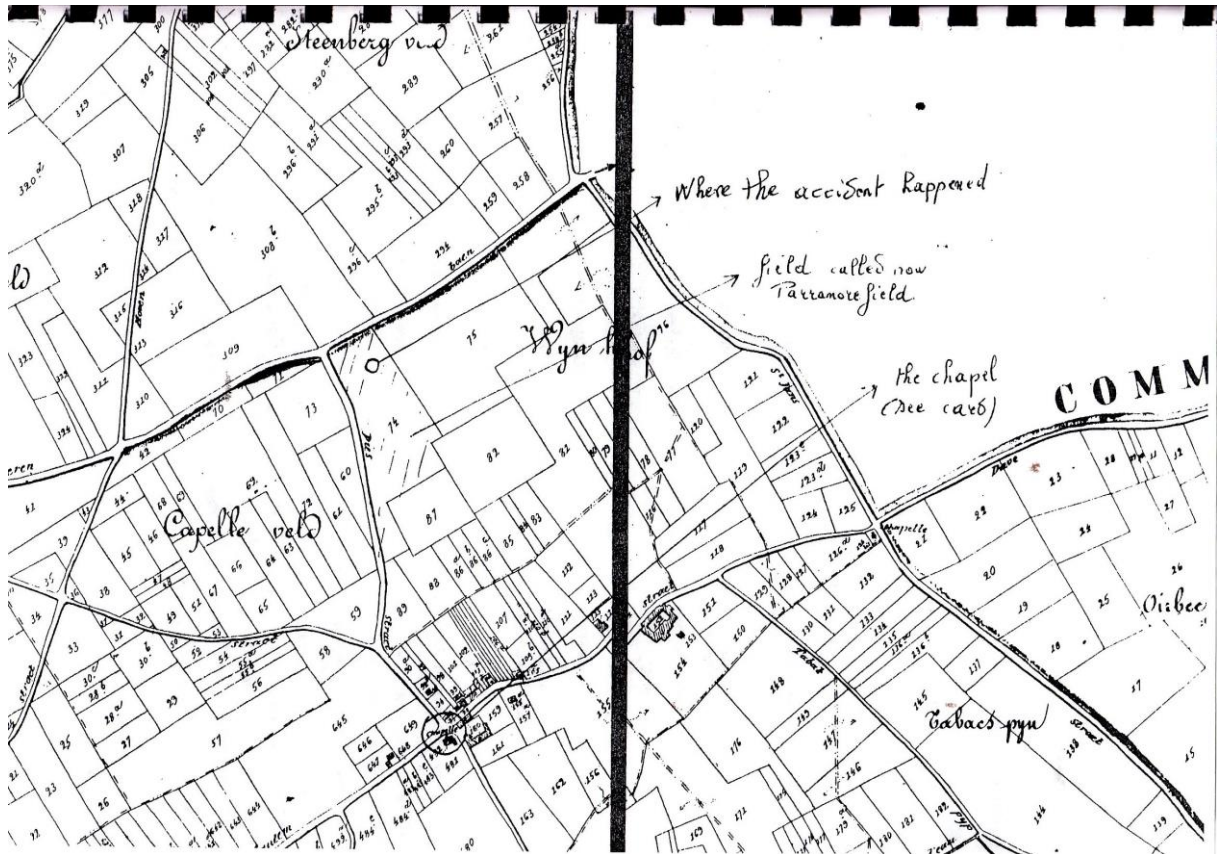
Longueur : 20,47 m.

Hauteur : 5,48 m.

Équipage : 12 hommes.

HEADQUARTERS

MIDLAND ARMY AIR FIELD
MIDLAND TEXAS

SUBJECT: Interrogation of Former Prisoners of War

TO: Commanding General, Army Air Forces, Washington 25, D. C.
Attn: Personal Affairs Branch, Room 4315 Munitions Building.

1. In compliance with TWA AFPPS 3909, 28 Sep 45, the following information is submitted:

- a. Name of casualty George Partridge
- b. Rank Sgt c. Crew Position Coast Engineer
- d. Date last seen 1 Dec 44 Place last seen on mission
- e. Circumstances of loss of aircraft Destroyed by enemy fighters
- f. Known information (eye witness only)

h. Hearsay information (all other information about above named casualty, with estimate of reliability)

Badly wounded but kept to his post. Helped other men who were wounded into their chutes and out of the plane.

(Note: Reverse side may be used if more space is needed in giving any information requested above.)

Co not know whether or not he jumped. The Right waist inner identified his shoes that 1st Lt. Stockbine was wearing in a Hospital in Belgium. is supposed to have died there.

this is not Reliable

Rank and name of reporter

0-738742 389 B.G.

ASH

Unit

7th A.Y.

Sadn H.

Gr

32

1943

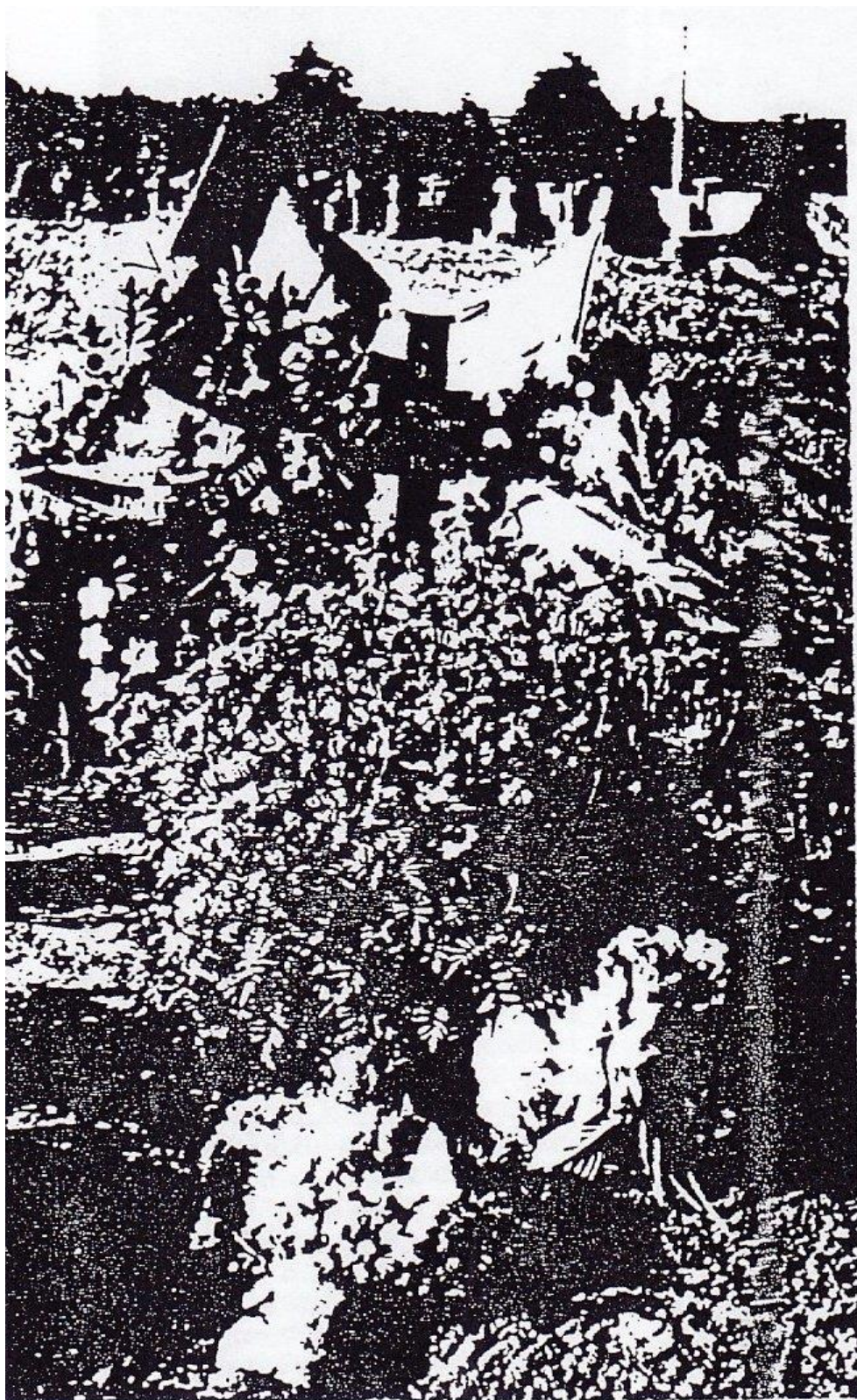
land 3 uwe m

over vloog een getroffen vliegtuig, —
geroemd te zijn, die in alle zijden
volscheren naar beneden stuurde het was juis
een kruis dat uit den hemel viel de ~~de~~
sergant met name Hm. O. van der Meer was op de
slag gedood. Hij viel te liden op den 9. 10.
p. m. p. m. Houtken. Het licht bleef 24
uur op de zelfde plaats liggen. De veld
wrechter der genoemde veld en de wach
is avonds dan verplichtte de Duiters een
land boeven met zijn wegen het gevallen
lyk naar het gemeentehuis te brengen
waar het tusschen 2 huizen op straat
begraven werdte, 3 avonds werden dan
tegen den bezetter en zijn hulp dienaren
aan plak brieven geplakt op de muur door
eenige verzets lieden, zelf was in spreek van
te ontgraven om ~~de~~ de gevallen
held in een schone kist te plaatsen maar te
werdt afgeraden door het al heilighoudende
werdt aangezien.

den werd losloten den volgende nacht
twee schone haanen & tot graafzel te
klosten; dat werd den ochtenden in de
verzels leden plocht omacht de twee ha
met als op schafte & de Polyrski gedenken

(1) U offer zal niet nuttig zijn

U noten om te regelen de haanen
werden dan den volgende nacht
Henderson en zijn nog altijd in de haanen
onzen leden dat plochten in de haanen
dag gewonnen werden de haanen
berwaart gelaten de haanen
de gewonnenste held de haanen
s kenden die haanen
Henderson van Henderson de haanen
nog goed kenden de haanen
traet zijn kenden de haanen
graf een echte beleving de haanen
jamaan dat de haanen
heden door de haanen
een soldaten dood stonden de haanen
van Duitsland de haanen
welke de haanen

Het graf met vlaggen en bloemen

Mrs. G. F. Parramore Receives Word That Son Was Killed In Action

Mrs. George F. Parramore of Cheriton received a telegram Friday last from the Secretary of War that her son, Staff Sgt. Geo. F. Parramore, 111, of the U. S. Air Forces, who previously had been reported missing in action, had been killed in action Dec. 1, in European area.

The telegram received by Mrs. Parramore was as follows:

"Report received from the German Government through the International Red Cross states your son, Staff Sgt. George F. Parramore, III, who was previously reported missing in action, was killed in action on one December in European action. The Secretary of War extends his deepest sympathy. Letter follows."

At her home Thursday night, Parham said that had not given up hope that she would finally see her father. She told a News-Examiner reporter that she had heard from the mother of a Confederate soldier.

Staff Sgt. G. F. Parramore, III

His mother at Cheriton has received many interesting letters from Sgt. Parramore of some of the hazardous trips he has made on his ship, "Lucky Tiger."

In addition to having received the Distinguished Flying Cross, the Cheriton youth only recently qualified for another air medal, it has been reported.

Sgt. Parramore was born Nov. 9, 1921 at the Town Field Farm, near Cheriton and graduated at Cheriton High School in the class of 1940. For a short while he was with D. P. Stores there, and then went to Newport News where for four or five months he was employed in the shipyard. He returned to his home and was employed by Standard Oil Company, and in 1941 went back to Newport News and was employed by Sinclair Oil Company.

In 1942 he was connected with the Pennsylvania Railroad Company and remained with them until August of the same year, when he entered service, going to Camp Lee.

He then went to Kessler Field, Bolox Miss., and took airplane mechanics. From there he went to Loredo Army Air Field and took his aerial gunnery. He remained there for three months and was then sent to Salt Lake City, Utah, where he took group training.

He went on to Davis, Northam Field, Tucson, Ariz., and received bomb squadron training there for six weeks; on to Briggs Field, El Paso, Texas, and after finishing his course at that place, flew from Texas to Norfolk, and had a three days' leave home, reporting to Topeka, Kan., and was sent on to Fort Kilmer, N. Y., from where he was sent over seas.

Besides his mother, Mrs. George F. Parramore, Jr., S. C., brother, Reid S. Training S. College, and a sister, two small Parramores.

Mrs. Parramore Receives Word So Killed In Action

(Continued from Page 176)

of three boys, believed to be in the same squadron with the Parah boys as the plane fell into enemy territory. Mrs. Paramore said the three boys were Eric Hunt, 16, Elmond Strickbein, 15, and James Gamichart, 15. The mothers of the boys informed her the Hunt was wounded and with the two airmen were prisoners of war.

Young Parramore, 22, old and left New York, June overseas duty. According to he had been on many fly missions over Europe, and only he was awarded a distinguished cross by direction of the president, for distinguished and heroic achievement while flying in aerial flight against the enemy in operations against the enemy oil refineries of Rumania. Aug. 1, 1943.

A member of the air crew heavy bombardment aircraft, was assaulted the major fuel supply the Axis, young Parramore, was a mission which involved extraordinary difficulty of execution and great danger. In the face of a overwhelming odds, the crew was successfully accomplished. The crew of which Parramore was a member won achievement will add a brilliant chapter to the record of the Army Air Corps. In addition to having recently Distinguished Flying Cross. Cheriton youth only recently lived for another and useful been reported.

Besides his mother, Mrs. F. Parramore, Jr., Sgt. Parramore has a brother, Reid, Sgt. Parramore, Training School, Island, State College, King, a sister, Angelina, and two small brothers, William Parramore and William Parramore, survived by his father, Dr. George Parramore, and his family.

George Fisher Parramore, III Is Missing In Action

Unaccounted For After Air At-
tack On December 1. Mother
Notified

Cheriton, Va., Dec. 15 — Mrs. George F. Parramore, Jr. has been notified that her son, Staff Sergeant George F. Parramore, III, is missing in action after a bombing attack over Germany on December 1st. No further details are available.

Sergeant Parramore is the grand-son of Mr. George F. Parramore, of Cheriton, a former citizen of Accomac C. H. Mr. Parramore has five other grandsons and a son in the service besides Sergeant Parramore. They are: Cadet Reid Parramore in England; Ensign Tucker Att, and Capt. Stanley Scott, are sons of Mrs. Murray Scott, of Eastville; Lieut. J. D. Boole, a son of Mr. and Mrs. J. D. Boole, of Exmore, now in Australia; Douglas Parramore, son of Mr. and Mrs. Thomas C. Parramore, of Winton, N. C., who will graduate with rank of Ensign, from Northwestern University on December 22; and Morrison Parramore, of Newport News, son of Mr. Parramore, who reports to Fort Meade, Md., Saturday, December 18.

Wounded

Mrs. George F. Parramore, Jr., of Cheriton, has been notified that her son, Pfc. Thomas C. Parramore, was wounded in action in Korea, October 17th. Private Parramore, a member of the Fifth Cavalry in which he is serving as Radioman, is hospitalized in Yokohama.

A graduate of Northampton High School, class of 1949, Pfc. Parramore enlisted in August of that year, and left Seattle, Washington in February, 1950. He was for a time stationed in Japan, but has been in active service in Korea for some months.

Private Parramore's brother, Sgt. George F. Parramore, III, AAF, was killed in action in December, 1943, while on a mission over the Ruhr. He is buried in Belgium.

Death Parts Fravegas— Tom Dead, Tony Wounded

Death has parted the Fravega brothers—First Lt. Thomas P. Fravega, pilot, and Sgt. Anthony T. Fravega, radio-gunner, who went overseas together and flew together from Africa and England. The Liberator in which they went on a mission over Solingen, Germany, Dec. 1, failed to return to the base in England.

Soon thereafter the War Department notified their mother, Mrs. Elizabeth Fravega, 252 Lewis, both were missing.

The boys had prepared for Christmas in advance, however, and during holidays their mother and Memphis friends received gifts ordered by the brothers before their last mission.

Tony Wounded

Mrs. Fravega was notified Sunday night that Tom, the younger, was killed during the Solingen bombing.

Last night she was notified by the War Department: Tony was wounded on the raid and is a German prisoner.

Both had difficulty getting into the service. Tom was turned down by the Army for training as a flying sergeant, then was accepted three days later for full officer's light training. Tony was turned down for flight training because of his age—31, and it took seven physical examinations before he was accepted for training as an aerial gunner.

Went Over Together

Tom completed his training first, but they crossed the Atlantic together. They went to Africa together for the raid on Ploesti, which won Tom the Silver Star, and Tony the Distinguished Flying Cross. They returned to England, continuing to fly together in first one plane and then another. They had to leave their old ship in Africa after the Ploesti raid. They were to have gotten a new ship, which the crew wanted to name "The Fravega Boys."

A third brother, John F. Fravega Jr., is in the Army Air Corps. He's a private, first class, now attending gunnery school at Myrtle, Fla.

Their father, John F. Fravega Sr., retired city fireman, died since Lt. Fravega entered service.

MEMPHIS BROTHERS—Tony Fravega, left, and First Lt. Tom Fravega—have been parted by death in their bombing missions over Europe. Lt. Fravega was killed and Sgt. Fravega wounded in a raid over Germany Dec. 1. The sergeant is a prisoner of the Germans.

Parramore Boy Missing In Action

Was On Mission Over Germany
any Word Received.

Mrs. George F. Parramore, Jr., of Cheriton, received word Sunday December 12, that her son, Staff Sgt. George F. Parramore, III, age 22, had been reported missing in action since Dec. 1 over Germany.

The 22 year old youth left New York June 1, for overseas duty. According to reports, he has been on many flying missions over Europe, and only recently was awarded a distinguished flying cross by direction of the President, for distinguished and meritorious achievement while participating in aerial flight against the enemy in operations against the Ploesti oil refineries of Rumania on August 1, 1943.

A member of an air crew of heavy bombardment aircraft which assaulted the major fuel supply of the Axis, young Parramore was on a mission which involved extraordinary difficulty of execution and very great danger. In the face of almost overwhelming odds, the operation was successfully accomplished and the crew of which Parramore was a member won achievement which will add a brilliant chapter to the record of the Army Air Forces.

Cheriton Youth

The Parramore Committee , Hougaerden , Belgium .

-----THE FACTS-----

December first , 1943 : "Today's target are the steelfactories of Solingen In the Ruhr Industrial Area of Germany". This looks a bit like the first sentence of another novel on World War Two . It is not ! It's an intro to a tragedy wich happened in occupied Belgium over 45 years ago .

After their strike on Solingen , 566th Bomb Group were heading back for their base in Hethel , Southwest of Norwich on the eastcoast of the British Isles . Their retreat however was obstructed by German fighter squadrons coming from Brustem Airfield , Belgium . Among several other airplanes , all bombers of the type Consolidated B-24 Liberator and B-17 Flying Fortress , the bomber "The Fravegas Boys" with serialnumber 42-72876 was forced to leave formation and along with that a relative safe position , due to enemy attacks .

The only alternative for "The Fravegas Boys" was to continue their journey to England solo and to pray for no more attacks . Alas fate decided otherwise . The heavy bomber was attacked a second time , this time by the German FLAK anti aircraft guns of Beauvechain Airfield . Flying solo , "the Fravegas Boys" was extremely vulnerable and became an easy prey to the German gunners . The plane was shot down and exploded in a field near the small town of Hougaerden , 45 kilometers Southeast of Brussels .

The Bomber was carrying a crew of 9 members . Commander of the airplane was 1st Lt. Thomas Fravegas , and among the other crewmembers were his brother SGT Tony Fravegas and S/SGT George Fisher Parramore III . It was the latter who helped , being heavily wounded himself , his colleagues bail out while the plane was losing altitude . When George Fisher Parramore finally managed to bail out himself it was too late , and his parachute hardly opened .

His body was found near the wreckage from his airplane in a field , and provisionally burried by the local German Staff at Beauvechain Airfield . So far the information that inspired a group of people , some of them former members of the resistance and others members of the Belgian armed forces , to dig up the past with only one goal : a memorial to symbolise all the allied airmen who lost their lives for the liberty of Europe and the World .

-----THE QUEST-----

September 1987 . The name Parramore first occured to me in a strange story I was told by Mr. Hubert E.C. Van Nerum , a former member of the resistance and retreated as a Warrant Officer of the Belgian Navy . The only body found near the airplane carried the name PARRAMORE . Who was he , how old was he , and many other questions were screaming for an answer . So we started a quest , looking

for facts via embassies , military attachés , military historical services and private researchers . Finally we found what we needed . We knew who was this young victim George Fisher Parramore III , where he came from and how he came to fight in Europe . Then came the hardest part : his family . Again we were looking for clous . George Fisher Parramore III was born in Cheriton , Verginia . It was the Lord Mayor of this town who contacted the relatives of George Fisher Parramore III , and we've been in correspondence eversince . We did actually find the needle in the haystack .

---THE INAUGURATION---

September 2nd , 1989 : Parramore Memorial ceremony , Hougaerden Belgium .

For this ceremony ofcourse the Parramore family will be invited . A memorial Stone will be unveiled on the edge of the field where G.F. Parramore's bomber crashed .

This memorial stone is to symbolise all the victims of the German Fighters and FLAK guns between Brussels and Tirlemont .

The flag of the U.S.A. covering the monument , will be offered to the Parramore family by the U.S. Color Guard of the U.S.A.F. department of Kleine Brogel Air Force base in Belgium . Also the US military attaché and the U.S. ambassador will honour the ceremony with their presence , as well as a delegation of Belgian Air Force Cadets and a number of local authorities .

The Parramore Committee counts 8 members . President of the Committee is Mr. Puttevils , honorary ambassador . Next to him : Hubert E.C. Van Nerum , pacemaker of the case ; Warrant officer Joe Verbeke , who has done most of the research and CPO Nick Van Eeck-Eeckhaute , who keeps the liaison with the United States and the press . The other ~~4~~ 4 members are merely involved in the organisation of the ceremony .

Finally the Parramore Committee would like to thank the Parramore Family , especially Mrs. Rebecca Parramore Marsh , now living in Onancock Virginia , for all the valuable information on the life of her brother George Fisher Parramore III , which will also be used for an exposition on Parramore and the Eighth U.S.A.A.F. , in addition to the ceremony in Hougaerden (a name well known troughout Europe because of its famous white beer) next September .

Nick Van Eeckhaute
Press & Correspondence
Parramore Committee
Hougaerden Belgium

Hoegaarden klaar voor Parramoredag

HOEGAARDEN — Het Parramorekomitee van Hoegaarden doet op zaterdag 2 september '89 jaar opzoekingswerk om de crash van een geallieerde bommenwerper af met een eerbetoon aan boordschutter Georges Parramore die in Sint-Katrien-Houtem de dood vond. Het gemeentebestuur bouwde een gedenksteen op de plaats waar hij viel. De familie van staf-sergeant Parramore woont de herdenking

de boordschutter van het Bomb Squadron was 22 jaar toen hij op 1 juni 1943 naar Groot-Brittannië overstak om mee te bombarderen uit te voeren in bezet Europa en Duitsland. De staalfabrieken van Solingen in Duitsland werden op 1 december 1943 vernietigd. De Liberatorbommenwerper met acht bemanningsleden was bij de terugtocht tussen Düsseldorf en Aken het doelwit van Duitse jachtvliegtuigen. Een granaat deed haar werk en de bommenwerper verloor voeling met zijn eskadron. Kommandant Thomas Fravega kon het toestel in de lucht houden tot boven Brabant waar kort na de middag Duitse jagers van de basis Brustem een nieuwe en fatale aanval uitvoerden (Leuven-Sint-Truiden) was tijdens de oorlog voor de geallieerden een belangrijke luchtkorridor met Duitse bases in Bevekom en Brustem).

De bemanningsleden moesten uit de bommenwerper springen. De gekwetste Parramore hielp zijn maats nog in het veldschermgareel alvorens zelf te springen. Hij misrekenende zich evenwel, kwam tegen het toestel terecht en zijn veldscherm plooid onvoldoende open. Parramore stortte te pletter. De bommenwerper viel tussen Opvelp en Bevekom en ontplofte. Nog twee andere bemanningsleden vonden de dood bij de crash. De vijf anderen werden gevangengenomen.

Volgens de gegevens van het Parramorekomitee beval de oorlogsburgemeester Parramore ter plaatse te begraven. Verzetssoldaten snerden 's nachts het graf met linten. Twee weken later repatrieerden de Duitsers de gevallen soldaat naar een gemeenschappelijk graf in de basis van Bevekom. De Amerikanen brachten hem in 1946 over naar de militaire begraafplaats in Neuville-en-Condroz.

Zoekwerk

Het Nieuwhuys Museum van Hoegaarden startte in 1987 het opzoekingswerk naar de gebeurtenissen van 1 december 1943. Voorzitter Hubert Van Nerum kreeg steun van Georges Pittevis, Jo Verbeke, Yvan Coenen, Nick Van Eeckhaute, Etienne Grooten, Leontine Wuyts en Georges Sweerts. Zij vormden het Parramorekomitee dat om informatie ging aankloppen bij de militaire attachés van Canada en Groot-Brittannië, de Britse ambassade en de RAF.

Ze vernamen dat Parramore geen Canadees maar wel een VS-militair uit Cheriton (Virginia) was. Kontakt met burgemeester Fitzgerald van Cheriton was genoeg om correspondentie met de familie Parramore op gang te brengen. Het besluit viel om in Houtem naast het veld waarop de boordschutter viel een gedenksteen te plaatsen. Het gemeentebestuur bouwde het monument langs de Waversesteenweg. Het bestaat uit een obeliskvormige gobertangesteent of zwerfsteen waarvan er vele in de streek voorkomen. De steen is in een muur ingemetseld.

De familie Parramore komt op 31 augustus naar België en zal gedurende enkele dagen de gast zijn van het komitee. Ze brengen dan een bezoek aan de begraafplaats in Neuville.

De inhuldiging van de steen vindt plaats op zaterdag 2 september. Hoegaarden maakt kennis met de Parramores om 11 u. in het Nieuwhuys Museum en om 14 u. in brouwerij De Kluis. De plechtigheid met militair eerbetoon aan de gedenksteen begint

om 14 u. 30. De gemeentelijke overheid ontvangt het gezelschap om 16 u. 30 in het gemeentehuis en om 17 u. 30 opent 't Nieuwhuys een expo onder het thema „Parramore en de achtste Air Force“. De Hoegaardiërs worden verzocht op Parramoredag de Belgische vlag uit te hangen.

Doel

De begrafenis en ontgraving van de militair tijdens de oorlog weekte in Hoegaarden emotionele gevoelens los. Het komitee wil met de plechtigheid geen herinneringen oproepen aan nare oorlogsprikelen die verdeeldheid zaaiden onder de bevolking.

„De bedoeling van de gedenksteen is niet alleen een nagedachtenis aan sergeant Parramore maar een symbool voor alle geallieerde gesneuvelden tijdens luchtgevechten tussen Leuven en Sint-Truiden“, aldus Nick Van Eeckhaute die tijdens de voorstelling van de plechtigheid in het museum als komiteewoordvoerder optrad. (BE)

Hoegaarden hijst Amerikaanse vlag

HOEGAARDEN — „Wonderfull“ noemden vier familieleden van de Amerikaanse sergeant Georges Parramore de plechtigheid ter nagedachtenis van deze soldaat. Hun broer of schoonbroer sneuvelde in 1943 in Hoegaarden. Een Parramorekomitee ijverde om in het veld van Sint-Katrien-Houtem een gedenksteen op te richten. De legaties van het Belgische en Amerikaanse leger en van de USA-ambassade, het gemeentebestuur en leden van het Nieuwhuysmuseum gaven de plechtigheid kleur.

De bommenwerper van Parramore was in december 1943 bij de terugvlucht van een bombardement in Solingen het mikpunt van Duitse jachtvliegtuigen. Het geallieerde vliegtuig werd geraakt en zou in Opvelp vallen. De bemanning sprong uit het vliegtuig maar het veldscherm van boordschutter Georges Fisher Parramore haperde. De sergeant sneuvelde in Houtem.

De intriges rondom zijn be-

grafenis tijdens de oorlog waren de nacht vóór de plechtigheid nog altijd niet uitgewist. De Belgische driekleur aan het monument was met paal en al verdwenen. De Amerikaanse vlag bleef onaangeroerd.

Het komitee slaagde erin de zus, de schoonbroer en de twee broers van Parramore uit Virginia naar Hoegaarden te laten overkomen voor een late hulde die, aldus diverse sprekers, ook gold als een eerbetoon aan alle ongekende geallieerde soldaten die sneuvelen tijdens de oorlog. „We moeten onze erkentelijkheid niet steeds aan monumenten van Onbekende Soldaten tot uiting brengen“, aldus komiteelid Nick Van Eeckhaute.

Het gemeentebestuur leverde materiaal en mankracht om langs de weg naar Meldert een gobertangesteent in een muur in te metselen. Een plakkaat en de symbolen van Parramores achtste eskadron verduidelijken de betekenis van het monument.

Leerling-piloten van de vlieg-school Goetsenhoven vormden de erehaag tijdens de inhuldiging. Amerikaanse piloten brachten de laatste groet en rolden plechtig de stars en stri-

Bloemen sieren het nieuwe monument in Hoegaarden; een late nagedachtenis aan gevallen soldaten tijdens de Tweede Wereldoorlog. (Foto COL)

pes op. Naar Amerikaanse gewoonte kreeg de familie van de gesneuvelden de vlag. Gemeentebestuur, oud-strijdersverenigingen en de familie Parramore legden bloemen neer. De Amerikaanse en Belgische volkslieden weerklonken. Inwijding van het monument door de deken van Hoegaarden gebeurde later. De plechtigheid ving een half eerder aan dan voorzien en

de deken moest dan een huwelijk voltrekken.

Burgemeester Roger Kerrijn verwelkomde in het gemeentehuis de delegaties. Schepen Frans Huon wierp een terugblik op de gebeurtenissen in het Houtemveld. De zus Parramore dankte „het Belgische volk“ voor de genegenheid. Volgens haar vernam de familie nu pas de omstandigheden waarin

Georges viel.

Een expo in het Nieuwhuysmuseum gaf een beeld van oorlogsgebeurtenissen. Het materiaal was aangebracht door komiteelid Jo Verbeke. De familie Parramore kreeg het lint waarmee de doodkist van de gesneuvelden in 1943 was gesierd. De expo blijft nog tot 10 september gratis toegankelijk. (BE)

Ongelooflijk na 45 jaar

HOEGAARDEN- Verleden zaterdag werd te Hoegaarden een monument ter ere van George Fisher Parramore ingehuldigd, een valscherm-springer die tijdens de tweede wereldoorlog te Houtem, te pletter stortte. Bij deze gelegenheid waren ook de broers en zuster van G. Parramore te gast in Hoegaarden.

Te Hoegaarden waren Angeline Marsh, zijn zuster, met haar echtgenoot Earl Marsh aanwezig, evenals de broers Thomas en William Parramore. Een derde broer is ook nog in leven, maar deze kon de verplaatsing niet meemaken. Hij was ook niet thuis in Virginia op het ogenblik dat de dood van G. Parramore werd meegedeeld. Op dat ogenblik was ook hij soldaat, maar dan in de Pacific.

Er werd voor de familieleden, door het Parramore Comité van Hoegaarden een heel programma uitgestippeld. Ze kwamen verleden donderdag toe, maar moesten wel één dag wachten op hun bagage die in New York geblok-

keerd was geraakt. Op vrijdag werd een bezoek gebracht aan Tienen en zaterdag was de officiële Parramoredag, met plechtigheid aan het monument en diverse ontvangsten.

Zondag stond een bezoek aan Hoegaarden op het programma en 's avonds het bijwonen van een concert in Nijvel. Maandag bezoeken ze Bastogne en het US Ardens War Cemetery, dinsdag is een bezoek aan Brussel gepland en woensdag gaan ze terug naar de States.

Angeline Marsh: «We konden het na 45 jaar niet geloven dat er in België zo'n huldebetoon voor onze overleden broer werd opgezet. Wij wisten na 45 jaar zelf nog niet exact wat er toen gebeurd is. Wij zijn gelukkig hier te zijn, want voor ons zijn nu heel wat vragen opgelost. Op het ogenblik van de feiten was ik nog maar 17 jaar oud. Het vriendelijk onthaal van de Belgen was enorm voor ons.»

Op de plechtigheid te Hoegaarden was ook kolonel Butler, de militaire US Attaché, aanwezig. -HCH

De familie Parramore, samen met militairen en leden van het comité / foto med.

LAATSTE NIEUWS 4/9/89

Emotionele hulde voor Amerikaanse oorlogsheld

HOEGAARDEN- Op het ogenblik dat de Amerikaanse GI's hun nationale vlag op traditionele manier oplooiden om ze nadien aan Mrs. Marsh te geven, werd het even misstil rond het nieuwe gedenksteen dat vorige zaterdag werd onthuld. Mrs. Marsh, zuster van de in 1943 neergestorte George Parramore, was samen met haar nog levende broers vanuit de States komen overvliegen om mee te maken hoe men in Hoegaarden, zoveel jaren na de feiten, nog steeds zijn dankbaarheid betoont voor zoveel jongeren die tijdens de Tweede Wereldoorlog hun leven lieten.

George Parramore was er zelf amper 22 toen hij op 1 december 1943 te pletter stortte in een veld van Houtem-St. Katarina. Een bombardements-vliegtuigopdracht boven Solingen liep fataal af toen het vliegtuig door Duitse Jagers onder vuur werd genomen. Het was vooral onder impuls van Hubert Van Nerum dat aan dit feit opnieuw ruchtbaarheid werd gegeven. In en om Hoegaarden werd er immers nogal veel rond verteld dat niet strookte met de waarheid. Het is eveneens duidelijk dat hierbij een aantal oorlogsvetes nu nog steeds een grote rol speelden. Eens de feiten exact op een rijtje gezet gingen men echter verder. Een intense zoektocht begon en inderdaad, men vond in Amerika de verwanten terug van de gesneuvelde. Die werden uitgenodigd om een gedenksteen mee te komen inhuldigen en dat werd op Hoegaardse manier gedaan.

SYMBOOL

Langs de Meldertsebaan, op het grondgebied van Houtem, liet de gemeente een sober gedenksteen optrekken. In aanwezigheid van Belgische en

Amerikaanse militairen, de plaatselijke overheid en tal van genodigden werd de steen onthuld door kolonel Butler, attaché op de Amerikaanse ambassade. De vlag werd nadien op Amerikaanse wijze geplooid en overhandigd aan de zus van de heldachte. Een zeer emotioneel moment waarbij geen enkele vertaling nodig was. Dat deden de organisatoren eerder wel toen ze duidelijk stelden dat niemand zich hier kon wegsteekten achter een monument van een onbekende soldaat. Deze gedenkzuil is het symbool voor alle gewone jongens, vanuit hun respectievelijk land naar een onbekend werelddeel gekomen om er te sterven in een wrede en niets ontziende oorlog.

ONTVANGST

Hoegaarden zou Hoegaarden niet zijn of er was een ontvangst. Dat begon reeds om 11 uur in het nieuwhuys-Museum. Nadien was het de beurt aan de brouwerij. Na de officiële plechtigheid werd het hele gezelschap op het gemeentehuis ontvangen. Daar nam ook de zus van Parramore het woord.

Zij was nog vrij jong toen haar oudste broer naar de oorlog trok. Voor haar en de nog jongere broertjes was George als een vader vermits die heel jong was gestorven. Inderijd besefte ze eigenlijk niet wat er echt gebeurd was en hoe haar broer om het leven kwam. Het is dankzij het onderzoekswerk van de Hoegaardiërs dat nu een tip van de sluier werd opgelicht. Zij dankte dan ook uitvoerig het hele comité en alle «Belgen» die het haar zo goed mogelijk hebben gemaakt. De namiddag eindigde zoals hij begon. Met een receptie. P.L.

HIER TIETHEI 7/9/89

Local soldier's ultimate sacrifice to be memorialized in Belgium

By Bill Sterling

Staff Sgt. George F. Parramore III was a 22-year-old member of the 8th Air Force Bomber Command when his squadron made an air attack on the steel factories in Germany Dec. 1, 1943. A native of Cheriton and a 1940 graduate of the local high school there, Parramore was the ball turret assistant engineer of a Liberator B-24 bomber.

Leaving England, the bomb squadron passed over the Netherlands to Germany and dropped bombs on the intended target at about noon. On the return trip, Parramore's bomber was attacked by seven German Focke Wulf FW 190 fighters.

Although the plane was hit by enemy fire, Parramore's crew managed to keep it aloft and continued to England over Belgian territory. Then they were attacked again by German fighters coming from the Brustem Airfield in occupied Belgium.

This second attack left Parramore's bomber on fire and fatally wounded the radio operator. From a normal altitude of 20,000 feet, the damaged bomber dropped out of the squadron formation to 10,000 feet. Cmdr. Thomas Fravega ordered the 10-man crew to bail out and abandon the plane.

Wounded by enemy bullets, Parramore remained in the bomber to help other crew members put on their parachute and bail out. Finally, Parramore bailed out of the burning bomber, but in doing so, hit the plane's tail section and plummeted to his death.

It was 3 p.m.

Parramore's body was recovered by German soldiers and buried provisionally at a cemetery in the Belgian town of Hourgaerden. That night, his grave was honored with colors, flowers and mourning ribbons by local Belgian citizens despite the prohibition of the local German staff.

Four days later, his body was transported by the Germans to a burial site next to another crew member in a German military cemetery.

Following the liberation of Belgium, Parramore's remains were brought to the U.S. Military Cemetery of Neuville-en-Condroz in the Ardennes, where he now is buried in grave number 36, row 5, location D. Parramore's sister, Mrs. Earl Marsh of Onancock, recalls that day

the Western Union telegram arrived with the news her brother was missing in action as it if were yesterday. "It was early in the morning and I was getting ready to go to school when Mr. Orion came to the house with the telegram," she remembers. "I was 16 and George was the oldest of five children. My father died in an automobile accident in 1936 when I was 10, and George was as much a father to me as he was a brother. It changed my life forever."

Even after 45 years, memories of her brother are never far from Mrs. Marsh's thoughts. But little did she know until a letter arrived last year that her brother was so well remembered in Belgium.

A letter sent to Cheriton Mayor Wade Fitzgerald in October 1988 sought the addresses of Parramore's relatives. His mother, Mrs. Parramore Jr., had died in 1981. George F. Parramore III had three younger brothers. Reid served in the Pacific during World War II and now lives in Wilmington, Del. Thomas, wounded three times in the Korean War, lives in Lakeland, Fla. William, the youngest, lives in Selbyville, Del. The family was raised on a farm on the northern banks of Kings Creek near Cheriton.

The letter initiated a fascinating correspondence between Mrs. Marsh and Belgian officials of the small town of Hourgaerden, which will culminate Sept. 2 in the dedication of a monument to commemorate George F. Parramore III. Mrs. Marsh was also stunned to learn that a field near the site of her brother's death is now named Parramore Field.

"I have to admit I was somewhat skeptical at first," said Mrs. Marsh. "I thought, 'Why George, when there were others on the plane killed?' I wrote to the American Embassy in Belgium to confirm the information I was receiving. They wrote back they had met with the organizers of the ceremony and planned to have representatives from the Defense Attache Office at the ceremony."

The letter from the American Embassy closed, "We believe you will find the Belgian hospitality warm, and the folks putting the memorial together most helpful."

Who are these Belgian officials? And why George Parramore III?

The answers lie in the copious correspondence between Mrs. Marsh and the Belgian officials.

Hubert E.C. Van Nerum, the

president and founder of the World War II Veteran Society, is a native of Hourgaerden, a town of 5,500 citizens. Van Nerum joined the Belgian resistance as a very young man during World War II. In charge of his own intelligence section in Hourgaerden, Van Nerum completed a large number of undercover missions throughout Belgium. He was sentenced to death by default by the German commander three times.

Following the war, he joined the newly founded Belgian Navy, where he became a warrant officer and master at arms. Now 66, Van Nerum is a retired Naval officer and chairman of the World War II Veteran Society.

In October of 1987, after compiling extensive research, he approached a Belgian chief petty officer of the Navy with plans to erect a memorial for George Parramore.

A Parramore committee was formed to plan the program, now set for Sept. 2 with Mrs. Marsh and her husband in attendance along with Thomas and William Parramore.

Joining the plans was Joe Verbeke a warrant officer for the Belgian Air Force and a chief researcher for the committee.

Wrote Verbeke to Mrs. Marsh, "I

am trying to build up an exhibition memory of your brother, S/SG George Fisher Parramore III, who died as a hero on our soil."

Parramore had already be decorated for wartime heroism before that fatal flight on Dec. 1, 1943. In August of that year, he was member of an air crew which assaulted the oil refineries of Romania. For his part, Parramore was awarded the Distinguished Flying Cross. He had also qualified for a other air medal not yet bestowed before that December flight.

Those heroics have not been forgotten - not by the Parramore family nor a group of dedicated World War II history buffs in Belgium. American monuments and cemeteries on the foreign soil of Europe's countries commemorate those who met their deaths in World War I and II. Europeans themselves have erected numerous monuments to the efforts of American soldiers, knowing the part our country played in those clashes might have meant the difference between liberation and domination by another power.

In three months Mrs. Marsh as two of her brothers will be traveling to Belgium to join officials of the country to pay tribute to George Fisher Parramore III and soldiers like him who gave their lives for the cause of freedom.

"It will, of course, remind us difficult times, but we are so grateful George is remembered so many years after his death," said Mr. Marsh.

George Fisher Parramore at flight squadron school.

Inside News

Parksley plans

Parksley is gearing up for big things next weekend with the Annual Spring Festival on tap. The Eastern Shore Railway Museum will be dedicated as part of the festivities.

pg. A-7

Eastern Shore News

P.O. BOX 249, ONLEY, VIRGINIA 23418

Belgians dedicating memorial to WWII airman

By DAVID TARRANT
Brussels bureau

HOEGAARDEN, Belgium — Like the telegram notifying her family of her brother's death 45 years before, the letter arrived out of the blue.

Rebecca Angeline Marsh read and reread the letter, dated Oct. 6, 1988, from the head of a Belgian World War II veterans' society. Hubert E.C. Van Nerum was asking the mayor of Cheriton, a small town in eastern Virginia, to provide him with the names of any living members of the family of George Fisher Parramore, an American airman killed in Belgium during World War II.

Even more startling was the reason: Van Nerum's group was planning a memorial for Parramore and wanted to invite his family to Belgium for the ceremony.

The letter had been forwarded to Marsh, the younger sister of Parramore. She was skeptical. Who was Van Nerum and why would his group want to set up a memorial for her brother 45 years after his death? Why single out Parramore, when the area in which he crashed saw so many Allied planes shot down? She wondered whether it was a sick prank or, worse, someone preying on her memories to squeeze money from her.

"I wrote them right back, but then I wondered if I should have written. I wasn't sure who these people were and what they wanted," Marsh said.

So she wrote a letter to the American Embassy in Belgium to confirm the information in the letter. An embassy official wrote back to say that the group was

"I am simply overwhelmed with what has been done. My family and I are overwhelmed by the kindness the Belgians have shown us."

— Rebecca Marsh

legitimate and that the embassy's defense attache

been done. My family and I are overwhelmed by the kindness the Belgians have shown us."

— Rebecca Marsh

legitimate and that the embassy's defense attache office also would attend the ceremony.

"We believe you will find the Belgian hospitality warm and the folks putting the memorial together most helpful," the letter ended.

And so began a remarkable correspondence between several Belgians and an American family who were to meet for the first time at today's official dedication of the George Fisher Parramore memorial in Hoegaarden.

"I am simply overwhelmed with what has been done," Marsh said after arriving in Belgium on Thursday. "My family and I are overwhelmed by the kindness the Belgians have shown us."

The memorial, a rough-hewn, obelisk-shaped block of brown stone, is cast in a wall of gray stone bricks and stands on the shoulder of a road in Hoegaarden near where Parramore's plane crashed. The stone is called Gobertange, and it is as common to the ground in this part of the country as fighter planes were to the skies overhead during World War II.

Staff Sgt. George F. Parramore III was a 22-year-old member of the U.S. Army Air Force based in England when, on Dec. 1, 1943, his squadron attacked several steel factories in the Ruhr industrial area of Germany. Parramore was a crew member of the B-24 Liberator, nicknamed "the Fravega Boys" for the two Fravega brothers who also were members of the crew.

While returning to its base in Britain, the squadron was attacked by German fighters between Düsseldorf and Aachen in Belgium. Damage to the plane forced "the Fravega Boys" out of formation.

Over Belgium, Parramore's plane was attacked again, this time by German anti-aircraft guns near Hoegaarden, about 30 miles southeast of Brussels.

One of the Fravega brothers, the commander of the plane, gave the order to the other eight crew members to bail out. Parramore, although seriously wounded, helped fellow crew members into their par-

was decorated with flowers and ribbons by members of the local resistance, despite severe penalties aimed at deterring such action.

Parramore was later awarded posthumously the Air Medal and the Purple Heart.

Far less was known about the events surrounding the crash when several residents of Hoegaarden decided they would look into it as part of an effort to research the history of the war in their area.

Several Belgians, including Nick Van Eeckhaute, a chief petty officer in the Belgian navy, and Van Nerum, who runs a museum in Hoegaarden, decided in 1987 to find out something about the Allied plane that had crashed near Hoegaarden. So little was known about the event that even the nationality of the plane was uncertain.

"The name Parramore first occurred to me in a strange story I was told by (Van Nerum)," who was a former member of the Belgian resistance during

where did he come from? So we started a quest, looking for facts via embassies, military attaches, military historical services and private researchers."

At first, they were certain that Parramore was Canadian. But the Canadian Embassy's military attache could find nothing for them. Neither could the British Embassy. Or the Air Historical Branch of the Royal Air Force in London.

Another Belgian, Jo Verbeke, a former warrant officer of the Belgian air force, finally traced Parramore to an American outfit. Details of the final mission began to emerge from members of the crew who survived the crash.

Van Eeckhaute said that, for the Belgians near Hoegaarden, the Parramore memorial is a tribute to all Allied airmen who crashed or were shot down in the area between Saint-Trond and Louvain in eastern Belgium.

For Marsh and her two brothers, Thomas and Wil-

A Belgian group built this stone memorial to honor George Parramore, an American airman killed in World War II. S&S Dave Dido

money from her.

"I wrote them right back, but then I wondered if I should have written. I wasn't sure who these people were and what they wanted," Marsh said.

So she wrote a letter to the American Embassy in Belgium to confirm the information in the letter. An embassy official wrote back to say that the group was

"I am simply overwhelmed with what has been done. My family and I are overwhelmed by the kindness the Belgians have shown us."

— Rebecca Marsh

legitimate and that the embassy's defense attache

been done. My family and I are overwhelmed by the kindness the Belgians have shown us."

— Rebecca Marsh

legitimate and that the embassy's defense attache office also would attend the ceremony.

"We believe you will find the Belgian hospitality warm and the folks putting the memorial together most helpful," the letter ended.

And so began a remarkable correspondence between several Belgians and an American family who were to meet for the first time at today's official dedication of the George Fisher Parramore memorial in Hoegaarden.

"I am simply overwhelmed with what has been done," Marsh said after arriving in Belgium on Thursday. "My family and I are overwhelmed by the kindness the Belgians have shown us."

The memorial, a rough-hewn, obelisk-shaped block of brown stone, is cast in a wall of gray stone bricks and stands on the shoulder of a road in Hoegaarden near where Parramore's plane crashed. The stone is called Gobertange, and it is as common to the ground in this part of the country as fighter planes were to the skies overhead during World War II.

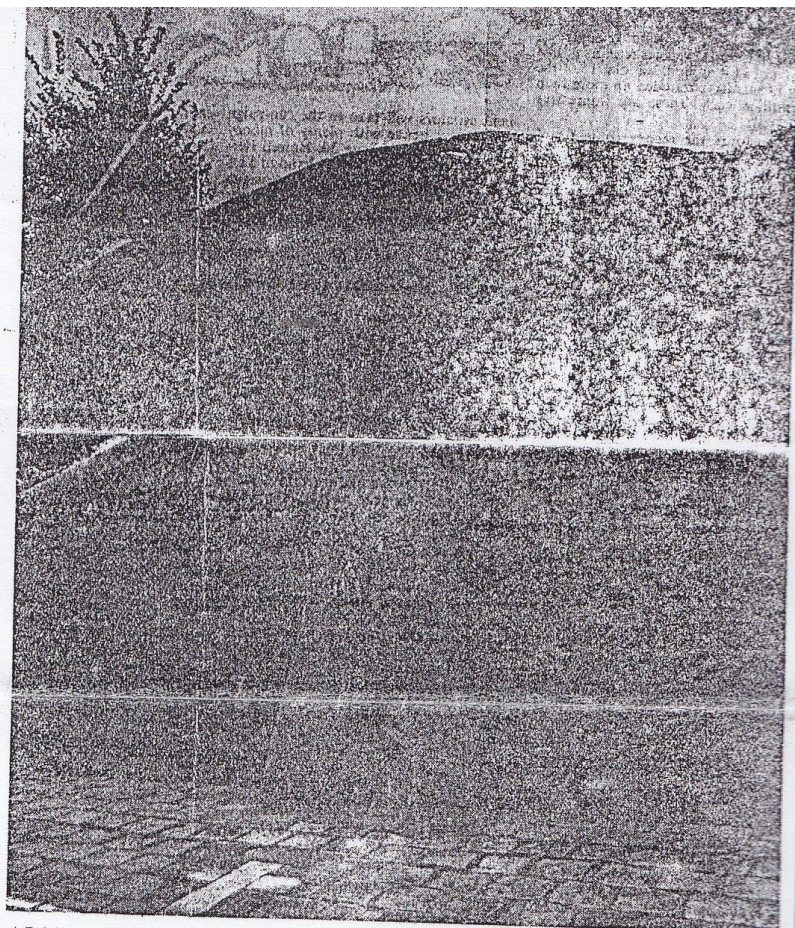
Staff Sgt. George F. Parramore III was a 22-year-old member of the U.S. Army Air Force based in England when, on Dec. 1, 1943, his squadron attacked several steel factories in the Ruhr industrial area of Germany. Parramore was a crew member of the B-24 Liberator, nicknamed "the Fravega Boys" for the two Fravega brothers who also were members of the crew.

While returning to its base in Britain, the squadron was attacked by German fighters between Düsseldorf and Aachen in Germany. Damage to the plane forced "the Fravega Boys" out of formation.

Over Belgium, Parramore's plane was attacked again, this time by German anti-aircraft guns near Hoegaarden, about 30 miles southeast of Brussels.

One of the Fravega brothers, the commander of the plane, gave the order to the other eight crew members to bail out. Parramore, although seriously wounded, helped fellow crew members into their parachutes before leaving the plane himself. But after jumping, he hit the tail of the plane and fell to his death in a small field near Hoegaarden.

Parramore's body was provisionally buried by the Germans in a war cemetery. In the night, his grave

A Belgian group built this stone memorial to honor George Parramore, an American airman killed in World War II.

was decorated with flowers and ribbons by members of the local resistance, despite severe penalties aimed at deterring such action.

Parramore was later awarded posthumously the Air Medal and the Purple Heart.

Far less was known about the events surrounding the crash when several residents of Hoegaarden decided they would look into it as part of an effort to research the history of the war in their area.

Several Belgians, including Nick Van Eeckhaute, a chief petty officer in the Belgian navy, and Van Nerum, who runs a museum in Hoegaarden, decided in 1987 to find out something about the Allied plane that had crashed near Hoegaarden. So little was known about the event that even the nationality of the plane was uncertain.

"The name Parramore first occurred to me in a strange story I was told by (Van Nerum)," who was a former member of the Belgian resistance during World War II, said Van Eeckhaute, who acts as spokesman for the small group that calls itself the "Parramore Committee."

The only body found near the Allied airplane carried the name Parramore, he said. "Who was he,

where did he come from? So we started a quest, looking for facts via embassies, military attaches, military historical services and private researchers."

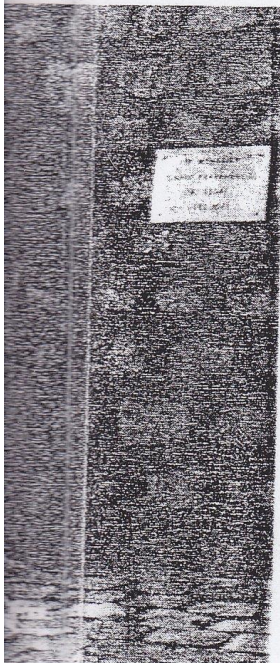
At first, they were certain that Parramore was Canadian. But the Canadian Embassy's military attache could find nothing for them. Neither could the British Embassy. Or the Air Historical Branch of the Royal Air Force in London.

Another Belgian, Jo Verbeke, a former warrant officer of the Belgian air force, finally traced Parramore to an American outfit. Details of the final mission began to emerge from members of the crew who survived the crash.

Van Eeckhaute said that, for the Belgians near Hoegaarden, the Parramore memorial is a tribute to all Allied airmen who crashed or were shot down in the area between Saint-Trond and Louvain in eastern Belgium.

For Marsh and her two brothers, Thomas and William Parramore, it is a chance to be united once more with their older brother and the people he helped liberate.

"We're going to stay in the area here," said Marsh. "We're only here for a week, and we want to meet the people here. They are very special."

Members of the Parramore family and Belgian and U.S. military officials pose for a photograph following ceremony honoring George F. Parramore III. From left to right are an unidentified U.S. military official, Thomas Parramore, Nick Van Eechaute, William Parramore, Mrs. Earl Marsh, Earl Marsh, Col. William Butler, and George Putteville.

G.F. Parramore III, USAF, Dec.

te to Parramore, Shore war hero

Tying solo, the plane was easy for a second attack by another squadron of German fighters.

Although heavily wounded himself, Parramore helped his colleagues bail out while the plane was in low altitude. Military reports indicate he was the last man to bail out, but it was too late and his parachute barely opened.

It is believed all but three of the seven-man crew survived the crash. Forty-six years later, Mrs. Marsh said two brothers, Thomas Parramore of Lakeland, Fla., and William Parramore of Selbyville, Del., met the man who saw their brother fall from the plane.

He actually saw the plane go by, crash about three miles away," Mrs. Marsh said. "Then he saw George falling to the ground. He said George bounced like a ball. ... When I got there he looked like he was asleep, but, of course, he was dead."

"They took him to a farmhouse, then that night to a small church for services, then to a cemetery about four miles away and buried him. They placed flowers and ribbons over the grave. If they had been caught by the Germans, they would have killed them all," said Mrs. Marsh, noting Belgium was occupied by the Germans at the time.

Four days later, the Germans exhumed Parramore's body and placed his remains in a German military cemetery.

Following the liberation of Belgium, Parramore's remains were brought to the U.S. Military Cemetery of Neuville-en-Condroz in the Ardennes.

Mrs. Marsh and her brothers were given the ribbons placed on Parramore's grave the night he was buried by Belgian citizens. On the ribbon is the message, "Your offer has not been in vain. To our regretted comrade."

The United States flag covering the monument was presented to the Parramore family by the color guard of the U.S. Air Force unit stationed at the Kleine Brogel Air Force base in Belgium. The U.S. military attache was also present at the ceremony.

Near the monument is an exhibition on Parramore with photographs and details of his short life. Parramore had already been decorated for wartime heroics before that fatal flight on Dec. 1, 1943.

In August of that year, he was a member of an air crew which assaulted the oil refineries of Rumania. He was awarded the Distinguished Flying Cross and had also qualified for another air medal not yet bestowed when he took that last flight.

Spending a week in the small Belgian town, Mrs. Marsh said the Parramore family, including her husband, Earl, made many friends and enjoyed a special fellowship.

"From the moment they met us at the airport with flowers and Godiva chocolates, until they waved goodbye in tears, they were just special and warm people," said Mrs. Marsh.

"We had a car and a chauffeur at our disposal at all times and were shown many beautiful sights. We were given a special tour of an office used by Napoleon and a church built during the 12th century. The church was beautiful and unbelievable."

But for Mrs. Marsh, of all the memories she gathered, the most lasting might be the gratitude the Belgian people have for their freedom. "At the exhibition, a movie was shown which opened with a scene of German soldiers marching down the streets of a Belgian town during World War II. An elderly man next to me shuddered. I asked him what was the matter. He said that march always meant someone was going to die. He said he could never forget that scene."

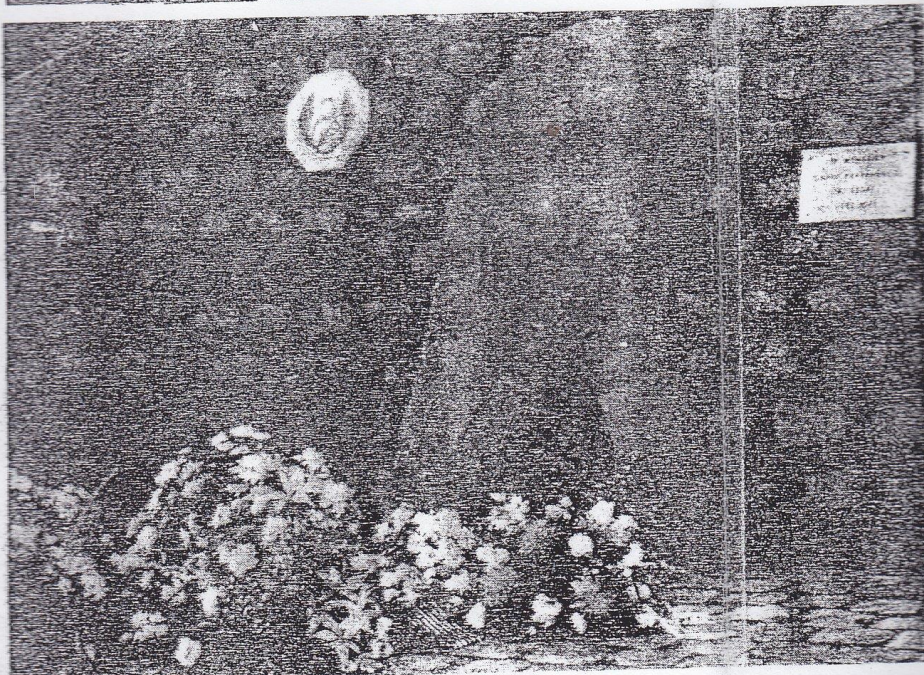
Asked why so much time and effort went into the research of a single soldier who died in an air plane crash 46 years ago, one member of the Parramore committee said, "This work is necessary for the younger generations who never knew the horror of warfare."

5% off
unholster

MARVA

Bailey completes Air Force course

Air Force Airman Malcolm A. Bailey, 30, of Selbyville, completed a course in postal operations administration officers' training included in the

The plaque at the right of the memorial stone reads, "In memoriam of S/Sgt. G.F. Parramore III, USAF, Dec. 1, 1943."

Members of the Parramore family, including Thomas Parramore, son of George F. Parramore, and George F. Parramore, son of Thomas Parramore.

Belgians pay tribute to Parramore

By Bill Sterling

Shedding a few tears and collecting memories which will remain with them until their deathbed, the sister and two brothers of George F. Parramore III returned recently from Belgium where they participated in the dedication of a monument honoring Parramore as a symbol of all the soldiers who lost their lives to the enemy gunfire of German fighters in World War II.

"They relive it like it was yesterday," said Parramore's sister, Mrs. Earl Marsh of Onancock, "and they're so grateful for what the American soldiers did they can't thank you enough."

Mrs. Marsh had been contacted last spring by members of a Parramore Committee from the town of

Hourgaerden, Belgium. There was already a field in the small town named Parramore Field, and plans were being made to erect a monument honoring the fallen World War II soldier from the Eastern Shore.

Staff Sgt. George F. Parramore was a 22-year-old member of the 8th Air Force Bomber Command when his squadron made an air attack on the steel factories in Germany Dec. 1, 1943. A native of Cheriton and a 1940 graduate of the local high school there, Parramore was the ball turret assistant engineer of a Liberator B-24 bomber.

The bomber was heading back to its base in the British Isles after a successful attack when it was struck by a German fighter squadron. Struggling to remain airborne, Parramore's plane was forced to leave the formation and continue its return journey alone.

Flying solo, the plane was easy prey for a second attack by another squadron of German fighters.

Although heavily wounded himself, Parramore helped his colleagues bail out while the plane was losing altitude. Military reports indicate he was the last man to bail out, but it was too late and his parachute barely opened.

It is believed all but three of the nine-man crew survived the crash.

Forty-six years later, Mrs. Marsh and two brothers, Thomas Parramore of Lakeland, Fla., and William Parramore of Selbyville, Del., met the man who saw their brother fall from the plane.

"He actually saw the plane go by, then crash about three miles away," Mrs. Marsh said. "Then he saw George falling to the ground. He said George bounced like a ball. . . When they got there he looked like he was asleep, but, of course, he was dead."

"They took him to the hospital, then to a four miles away. They placed him over the grave. He caught by the Germans have killed them. Marsh, noting he died by the Germans."

Four days later, buried Parramore placed his remains military cemetery.

Following the Belgium, Parramore were brought to Cemetery of North the Ardennes.

Mrs. Marsh and given the ribbon more's grave the led by Belgian citation is the message not been in vain, comrade."

The United States the monument was Parramore family guard of the U.S.

October
Sale

15% to 25% off
all linens & upholstery

MA

KONINKRIJK BELGIE

Vlaams-Brabant

Gemeente

Hoegaarden

Vaderlandslievende plechtigheden

PARRAMORE

GEORGE F III

S/sgt † HOEGAARDEN 1 12 1943
ZATERDAG

2 SEPTEMBER 1989

**P
R
O
G
R
A
M
M
A**

- 11.00 uur Aankomst Amerikaanse Gasten
Museum 't Nieuwhuys
- 14.00 uur Ontvangst der VVIP's, VIP's,
Burgerlijke en Militaire
Genodigden en Briefing
Het Kauterhof - Brouwerij
de Kluis
- 15.00 uur Plechtige inhuldiging
van de Gedenkzuil
Ste. Katharina-Hauthem
- 16.00 uur Hulde en receptie
Amerikaanse Gasten
en Genodigden op
het Gemeentehuis
- 17.00 uur Vooropening der
PARRAMORE-ten-
toonstelling in
het Museum 't
Nieuwhuys
- 18.00 uur Opening der tentoon-
stelling voor het pu-
blik, tot 20.00 uur.

Loopt tot Zaterdag, 10 September 1989.
Sluit om 18.00 uur.

HOECAARDEN

The
U.S. Air Force

Vrij van zegel Art. 198

Idr. E. Grooten &
Verantw. Uitgever: Het Parramore
Committee E. Burystraat, 2 3320 Hoegaarden

Emotionele hulde voor Amerikaanse oorlogsheld

HOEGAARDEN.— Op het ogenblik dat de Amerikaanse GI's hun nationale vlag op traditionele manier oplooiden om ze nadien aan Mrs. Marsh te geven, werd het even mistig rond het nieuwe gedenksteen dat vorige zaterdag werd onthuld. Mrs. Marsh, zuster van de in 1943 neergestorte George Parramore, was samen met haar nog levende broers vanuit de States komen overvliegen om mee te maken hoe men in Hoegaarden, zoveel jaren na de feiten, nog steeds zijn dankbaarheid betoont voor zoveel jongeren die tijdens de Tweede Wereldoorlog hun leven lieten.

George Parramore was er zelf amper 22 toen hij op 1 december 1943 te pletter stortte in een veld van Houtem-St.-Katarina. Een bombardements-vliegtuigopdracht boven Solingen liep fataal af toen het vliegtuig door Duitse Jagers onder vuur werd genomen. Het was vooral onder impuls van Hubert Van Nerum dat aan dit feit opnieuw ruchtbaarheid werd gegeven. In en om Hoegaarden werd er immers nogal veel rond verteld dat niet strookte met de waarheid. Het is eveneens duidelijk dat hierbij een aantal oorlogsveteranen nog steeds een grote rol speelden. Eens de feiten exact op een rijtje gezet gingen men echter verder. Een intense zoektocht begon en inderdaad, men vond in Amerika de verwanten terug van de gesneuvelde. Die werden uitgenodigd om een gedenksteen mee te komen inhuldigen en dat werd op Hoegaardse manier gedaan.

SYMBOOL

Langs de Meldertsebaan, op het grondgebied van Houtem, liet de gemeente een sober gedenksteen optrekken. In aanwezigheid van Belgische en

Amerikaanse militairen, de plaatselijke overheid en tal van genodigden werd de steen onthuld door kolonel Butler, attaché op de Amerikaanse ambassade. De vlag werd nadien op Amerikaanse wijze geplooid en overhandigd aan de zus van de herdachte. Een zeer emotioneel moment waarbij geen enkele vertaling nodig was. Dat deden de organisatoren eerder wel toen ze duidelijk stelden dat niemand zich hier kon wegsteek achter een monument van een onbekende soldaat. Deze gedenksteen is het symbool voor alle gewone jongens, vanuit hun respectievelijk land naar een onbekend werelddeel gekomen om er te sterven in een wrede en niets ontziende oorlog.

ONTVANGST

Hoegaarden zou Hoegaarden niet zijn of er was een ontvangst. Dat begon reeds om 11 uur in het nieuwhuys-Museum. Nadien was het de beurt aan de brouwerij. Na de officiële plechtigheid werd het hele gezelschap op het gemeentehuis ontvangen. Daar nam ook de zus van Parramore het woord.

Zij was nog vrij jong toen haar oudste broer naar de oorlog trok. Voor haar en de nog jongere broertjes was George als een vader vermits die heel jong was gestorven. Indertijd besefte ze eigenlijk niet wat er echt gebeurde was en hoe haar broer om het leven kwam. Het is dankzij het opzoekingswerk van de Hoegaarders dat nu een tip van de sluier werd opgelicht. Zij dankte dan ook uitvoerig het hele comité en alle «Belgen» die het haar zo goed mogelijk hebben gemaakt. De namiddag eindigde zoals hij begon. Met een receptie.

P.L.

Herdenkingssteen
ingehuldigd

Herdenkingssteen op de steenweg Vincken. Helderter ere van de Amerikaanse bevrijders van wereldoorlog II meer speciaal ter nagedachtenis van sergent PARRAMORE die hier in de oorlog omkwam.

De familie PARRAMORE
tijdens de plechtigheid.

